

§ 195. Παράδειγμα βαρυτόνου ρήματος μέσης φωνής

	Ὀριστική		Ὑποτακτική
	Χρόνοι ἀρκτικοί	Χρόνοι παραγόμενοι	
Ἐνεστώσ Παρατατικός	λύ'-ομαι λύ-η (ἢ λύει) * λύ-εται λυ-όμεθα λύ-εσθε λύ-ονται	ἐ-λύ-ομην ἐ-λύ-ου ἐ-λύ-ετο ἐ-λυ-όμεθα ἐ-λύ-εσθε ἐ-λύ-οντο	(ἵνα) λύ-ώμαι λύ-ῃ λύ-ῆται λυ-ώμεθα λύ-ῆσθε λύ-ωνται
Μέσος μέλλων	λύ'-σομαι λύ-ση (ἢ λύ-σει) * λύ-σεται λυ-σόμεθα λύ-σεσθε λύ-σονται		
Μέσος Ἀόριστος α'		ἐ-λύ-σάμην ἐ-λύ-σω ἐ-λύ-σατο ἐ-λυ-σάμεθα ἐ-λύ-σασθε ἐ-λύ-σαντο	(ἵνα) λύ-σωμαι λύ-ση λύ-σηται λυ-σώμεθα λύ-σησθε λύ-σωνται
Παρακείμενος Ὑπερσυντέλικος	λέ-λύ-μαι λέ-λυ-σαι λέ-λυ-ται λε-λύ-μεθα λέ-λυ-σθε λέ-λυ-νται	ἐ-λε-λύ'-μην ἐ-λέ-λυ-σο ἐ-λέ-λυτο ἐ-λε-λύ-μεθα ἐ-λέ-λυ-σθε ἐ-λέ-λυ-ντο	(ἵνα) λελυμένος ὦ λελυμένος ᾗς λελυμένος ᾗ λελυμένοι ὦμεν λελυμένοι ᾗτε λελυμένοι ὦσι (ν)
Τετέλ. Μέλλων	λε-λύ-σομαι ἢ λελυμένος λε-λύ-ση (ἢ -σει) λε-λύ-σεται λε-λυ-σόμεθα ἢ λελυμένοι λε-λύ-σεσθε λε-λύ-σονται	ἔσομαι ἔσει ἔσται ἔσόμεθα ἔσεσθε ἔσονται	

* Ἀντὶ τῶν εἰς -η παλαιωτέρων τύπων τοῦ προσώπου τούτου συνηθέστεροι εἶναι ὁ εἰς -ει. Οὕτω δὲ κανονικῶς ἐκφέρονται διὰ τοῦ -ει τὰ δεύτερα ἑνικά τοῦ βούλομαι, οἶομαι καὶ ὄψομαι (βούλει, οἶει, ὄψει).

(§ 173, 2), μέσης διαθέσεως (§ 171, 2). Λύομαι = λύω τὸν ἑαυτὸν μου.

Εὐκτική	Προστακτική	*Απαρέμφατον Μετοχή
(εἶθε) λυ-οίμην λύ-οιο λύ-οιτο λυ-οίμεθα λύ-οισθε λύ-οιντο	— λύ-ου λυ-έσθω — λύ-εσθε λυ-έσθων ἤ λυ-έσθωσαν	λύ-εσθαι λυ-όμενος λυ-ομένη λυ-όμενον
(ὅτι) λυ-σοίμην λύ-σοιο λύ-σοιτο λυ-σοίμεθα λύ-σοισθε λύ-σοιντο		λύ-σεσθαι λυ-σόμενος λυ-σομένη λυ-σόμενον
(εἶθε) λυ-σαίμην λύ-σαιο λύ-σαιτο λυ-σαίμεθα λύ-σαισθε λύ-σαιντο	— λῦ-σαι λυ-σάσθω — λύ-σασθε λυ-σάσθων* ἤ λυ-σάσθωσαν	λύ-σασθαι λυ-σάμενος λυ-σαμένη λυ-σάμενον
(εἶθε) λελυμένος εἶην λελυμένος εἶης λελυμένος εἶη λελυμένοι εἶημεν ἤ εἶμεν λελυμένοι εἶητε ἤ εἶτε λελυμένοι εἶησαν ἤ εἶεν	— λέ-λυ-σο λε-λύ-σθω — λέ-λυ-σθε λε-λύ-σθων* ἤ λε-λύ-σθωσαν	λε-λύ-σθαι λε-λυ-μένος λε-λυ-μένη λε-λυμένον
λε-λυ-σοίμην ἤ λελυμένος ἔσοίμην λε-λύ-σοιο » ἔσοιο λε-λύ-σοιτο » ἔσοιτο λε-λυ-σοίμεθα ἤ λελυμένοι ἔσοίμεθα λε-λύ-σοισθε » ἔσοισθε λε-λύ-σοιντο » ἔσοιντο	λε-λύ-σεσθαι ἤ λε-λυ-μένος ἔσεσθαι λε-λυ-σόμενος, -η, -ον, ἤ λελυμένος ἔσόμενος, -η, -ον λελυμένοι ἔσόμενοι, -αι, -α	

* Οἱ εἰς -σθων τύποι εἶναι παλαιότεροι καὶ συνηθέστεροι.

§ 196. Παράδειγμα βαρυτόνου ῥήματος μέσης φωνῆς

	Ὀριστική		Ὑποτακτική
	Χρόνοι ἀρκτικοί	Χρόνοι παραγόμενοι	
Ἐνεστώσ Παρατατικός	λύ'-ομαι λύ-η (ἤ λύ-ει) λύ-εται κτλ.	ἐ-λύ-όμην ἐ-λύ-ου ἐ-λύ-ετο κτλ.	(ἵνα) λύ-ωμαι λύ-η λύ-ηται κτλ.
	ὅπως τῆς μέσης διαθέσεως		
Παθ. Μέλλων α'	λύ-θή-σομαι λυ-θή-ση (ἤ -σει) λυ-θή-σεται λυ-θη-σόμεθα λυ-θή-σεσθε λυ-θή-σονται		
Παθητικός Ἀόριστος α'		ἐ-λύ'-θην ἐ-λύ-θης ἐ-λύ-θη ἐ-λύ-θημεν ἐ-λύ-θητε ἐ-λύ-θησαν	(ἵνα) λύ-θῶ λυ-θῆς λυ-θῆ λυ-θῶμεν λυ-θῆτε λυ-θῶσι ¹
Παρακείμενος Ὑπερσυντέλ.	λέ-λύ-μαι λέ-λυ-σαι λέ-λυ-ται κτλ.	ἐ-λε-λύ-μην ἐ-λέ-λυ-σο ἐ-λέ-λυ-το κτλ.	(ἵνα) λελυμένος ῶ ῆς ῆ κτλ.
	ὅπως τῆς μέσης διαθέσεως		
Τετέλ. Μέλλων	λε-λύ-σομαι λε-λύ-ση (ἤ -σει) λε-λύ-σεται κτλ.		
	ὅπως τῆς μέσης διαθέσεως		

1. Οἱ τύποι οὗτοι προῆλθον διὰ συναϊρέσεως ἐκ παλαιότερων τύπων λυ-θή-ω, λυ-θή-ης, λυ-θή-η κτλ.

(§ 173, 2), παθητικής διαθέσεως (§ 171, 3). Λύομαι=λύομαι ὑπὸ ἄλλου.

Εὐκτική	Προστακτική	Ἀπαρέμφατον Μετοχή
(εἶθε) λυ-οίμην λύ-οιο λύ-οιτο κτλ. ὅπως τῆς μέσης διαθέσεως	— λύ-ου λυ-έσθω κτλ.	λύ-εσθαι λυ-όμενος λυ-ομένη λυ-όμενον
(ὅτι) λυ-θη-σοίμην λυ-θή-σοιο λυ-θή-σοιτο λυ-θη-σοίμεθα λυ-θή-σοισθε λυ-θή-σοιντο		λυ-θή-σεσθαι λυ-θη-σόμενος λυ-θη-σομένη λυ-θη-σόμενον
(εἶθε) λυ-θείην ² λυ-θείης λυ-θείη λυ-θείημεν ἢ λυ-θεῖμεν λυ-θείητε ἢ λυ-θεῖτε λυ-θείησαν ἢ λυθεῖεν ³	— λύ-θη-τι ⁴ λυ-θή-τω — λύ-θη-τε λυ-θέ-ντων ἢ λυ-θή-τῶσαν	λυ-θῆναι λυ-θεῖς (λυ-θέντος) λυ-θεῖσα (λυ-θείσης) λυ-θέν ⁵ (λυ-θέντος)
(εἶθε) λελυμένος εἶην εἶης εἶη κτλ. ὅπως τῆς μέσης διαθέσεως	— λέ-λυ-σο λε-λύ-σθω κτλ.	λε-λύ-σθαι λε-λυ-μένος, -η, -ον
λε-λυ-σοίμην λε-λύ-σοιο λε-λύ-σοιτο κτλ. ὅπως τῆς μέσης διαθέσεως		λε-λύ-σεσθαι λε-λυ-σόμενος, -η, -ον κτλ.

2. Ἐκ τῶν τύπων λυ-θε-ίη-ν, λυ-θε-ίη-ς, λυ-θε-ίη, λυ-θε-ίη-μεν ἢ λυ-θε-ῖ-μεν κτλ. (βλ. § 208).

3. Οἱ βραχύτεροι τύποι λυθειμεν, λυθεῖτε, λυθεῖεν εἶναι συνηθέστεροι τῶν μακροτέρων τύπων λυθείημεν, λυθείητε, λυθείησαν.

4. Ἐξ ἀρχικοῦ τύπου λύ-θη-θι (βλ. § 37, 7, Σημ.).

5. Ἐξ ἀρχικῶν τύπων λυ-θέ-ντ-ς, λυ-θέ-ντ-ια, λυ-θέ-ντ, (βλ. § 33, 5 καὶ § 36, 4, ε').

Γενικαὶ παρατηρήσεις
εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν χρόνων καὶ τῶν ἐγκλίσεων

§ 197. Τὰ ῥήματα μέσης καὶ παθητικῆς διαθέσεως (§ 171), ἦτοι τὰ μέσα καὶ τὰ παθητικὰ ῥήματα, ἔχουν πάντας τοὺς χρόνους κοινούς, ἐκτὸς τοῦ μέλλοντος καὶ τοῦ ἀορίστου: λύομαι (= λύω τὸν ἑαυτὸν μου ἢ λύομαι ὑπὸ ἄλλου), ἐλυόμην, λέλυμαι, ἐλέλυμην, λελύσομαι ἀλλά: λύσομαι (= θὰ λύσω τὸν ἑαυτὸν μου), λυθήσομαι (= θὰ λυθῶ ὑπὸ ἄλλου), ἐλυσάμην (= ἔλυσα τὸν ἑαυτὸν μου), ἐλύθην (= ἐλύθην ὑπὸ ἄλλου).

§ 198. Αἱ καταλήξεις τοῦ μέλλοντος ἐν γένει (ἐνεργητικοῦ, μέσου, παθητικοῦ καὶ μονολεκτικοῦ τετελεσμένου) εἰς πάσας τὰς ἐγκλίσεις εἶναι αἱ ἴδιαι μὲ τὰς καταλήξεις τοῦ ἀντιστοίχου ἐνεστῶτος: λύσ-ω (λύ-ω), λύσ-ομαι, λυθήσ-ομαι, λελύσ-ομαι (λύ-ομαι). Ἀλλὰ

1) πρὸς σχηματισμὸν τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ τοῦ μέσου (ἀπλοῦ ἢ τετελεσμένου μονολεκτικοῦ) μέλλοντος προστίθεται εἰς τὸ θέμα πρὸ τῶν καταλήξεων ὁ **χρονικὸς χαρακτήρ** αὐτοῦ **σ**: (λύ-ω) λύ-σ-ω, (λύ-ομαι) λύ-σ-ομαι, λελύ-σ-ομαι.

2) πρὸς σχηματισμὸν τοῦ παθητικοῦ μέλλοντος προστίθεται εἰς τὸ θέμα πρῶτον τὸ **πρόσφυμα** **θη** καὶ ἔπειτα ὁ χρονικὸς χαρακτήρ **σ** πρὸ τῶν καταλήξεων: (λύ-ομαι) λυ-θή-σ-ομαι..

§ 199. Χρονικὸν χαρακτήρα **σ** ἐκτὸς τοῦ μέλλοντος ἔχει καὶ ὁ ἐνεργητικὸς καὶ μέσος ἀόριστος **α'**: ἔλυ-σ-α, ἔλυ-σ-άμην.

§ 200. Ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος πλείστων ῥημάτων σχηματίζεται εἰς **-κα**, ὁ δὲ ὑπερσυντέλικος αὐτῶν εἰς **-κειν**, ἦτοι ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος τῶν φωνηεντολήκτων, τῶν ὀδοντοκολήκτων καὶ τῶν ἐνρινολήκτων ἢ ὑγρολήκτων ῥημάτων ἔχει **χρονικὸν χαρακτήρα κ**: (λύ-ω) λέλυ-κ-α, ἐλελύ-κ-ειν, (πείθω, θ. πειθ-) πέπει-κ-α, (φαίνω, θ. φαν-) πέφαγ-κ-α, (καθαίρω, θ. καθαρ-) κεκάθαρ-κ-α.

§ 201. Τὸ **ο** καὶ τὸ **ε**, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀρχίζουσι πᾶσαι σχεδὸν αἱ καταλήξεις τοῦ ἐνεστῶτος καὶ τοῦ παρατατικοῦ, καθὼς καὶ τοῦ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ καὶ μέσου ἢ παθητικοῦ εἰς πάσας τὰς ἐγκλίσεις, ἐκτὸς

τῆς ὑποτακτικῆς, καὶ εἰς τὸ ἀπαρέμφατον καὶ τὴν μετοχὴν, λέγονται **θεματικὰ φωνήεντα** τῶν ἐγκλίσεων τούτων.

Σ η μ ε ί ω σ ι ς. Κανονικῶς τὸ μὲν θεματικὸν φωνῆεν **ο** ὑπάρχει πρὸ τοῦ **μ ἢ τοῦ ν ἢ** πρὸ φωνήεντος : **λύ-ο-μεν, λύ-ο-νται, ἔλυ-ο-ν, λύ-ο-μεν** τὸ δὲ θεματικὸν φωνῆεν **ε** ὑπάρχει πρὸ τοῦ **σ ἢ τ** : **λύ-ε-σθε λύ-ε-ται**.

Τύποι οἱοι λύουσι, λέγουσι κτλ. προῆλθον ἐκ παλαιότερων τύπων **λύουσι, λέγουσι**, οἱ ὅποιοι πάλιν προῆλθον ἐξ ἀρχικῶν τύπων **λύοντι, λέγοντι** (βλ. § 32, 6 καὶ § 37, 5).

Ὁμοίως τύποι οἱοι λύουσι προῆλθον ἐκ παλαιότερων **λύωνσι — λύωντι** (βλ. § 37, 5).

Ὁμοίως τύποι οἱοι **λελύκάσι — γεγράφασι** κτλ. προῆλθον ἐκ παλαιότερων τύπων **λελύκανσι — λελύκанти, γεγράφανσι — γεγράφαντι** (βλ. § 37, 5).

Τύποι δὲ οἱοι οἱ τοῦ **β'** ἐνικῆ τοῦ μέσου ἢ τοῦ παθητικοῦ ἐνεστῶτος κτλ. **λύη** (λύεσαι), **λέγη** (= λέγεσαι) κτλ. προῆλθον διὰ συναϊρέσεως ἐκ παλαιότερων τύπων **λύεαι, λέγεαι**, οἱ ὅποιοι πάλιν προῆλθον ἐξ ἀρχικῶν τύπων **λύεσαι, λέγεσαι** (βλ. § 33, 3 καὶ ὑποσημ. * τῆς σελ. 104).

Ὁμοίως τύποι οἱοι **ἐλύου, ἐλέγου** κτλ., **ἐλύσω, ἐτάξω** κττ. προῆλθον διὰ συναϊρέσεως ἐκ παλαιότερων τύπων **ἐλύ-εο, ἐλέγ-εο** κτλ., **ἐλύσ-ασο, ἐτάξ-ασο** κτλ., οἱ ὅποιοι πάλιν προῆλθον ἐξ ἀρχικῶν τύπων **ἐλύ-εσο, ἐλέγ-εσο** κττ., **ἐλύσ-ασο, ἐτάξ-ασο** κτλ. (βλ. § 33, 3).

Ὁμοίως προῆλθον τύποι τῆς εὐκτικῆς οἱοι **λύοιο, παιδεύσαιο** κττ. ἐξ ἀρχικῶν τύπων **λύ-οισο, παιδεύ-σαισο** κτλ. (βλ. § 33, 3).

Ὁμοίως προῆλθον τύποι τῆς προστακτικῆς **λύου, παιδεύου** κττ. ἐκ παλαιότερων τύπων **λύ-εο, παιδεύ-εο** κτλ., οἱ ὅποιοι πάλιν προῆλθον ἐξ ἀρχικῶν τύπων **λύ-εσο, παιδεύ-εσο** κτλ. (βλ. § 33, 3).

Τοῦ δὲ ἐνεργητικοῦ ἀπαρεμφάτου τύποι οἱοι **λύειν, λέγειν** κτλ. προῆλθον διὰ συναϊρέσεως ἐκ παλαιότερων τύπων **λύ-ε-εν, λέγ-ε-εν** κτλ., ἦτοι ἡ κατάληξις τοῦ ἐνεργητικοῦ ἀπαρεμφάτου **-ειν** προῆλθεν ἐκ τῆς **-εεν**.

§ 202. Ἡ ὑποτακτικὴ πάντων τῶν χρόνων καὶ τῆς ἐνεργητικῆς καὶ τῆς μέσης φωνῆς ἔχει θεματικὰ φωνήεντα **ω** καὶ **η** (ἀντίστοιχα πρὸς τὰ θεματικὰ φωνήεντα **ο** καὶ **ε** τῆς ὀριστικῆς) : **λύ-ω-μεν (λύ-ο-μεν), λύ-η-σθε (λύ-ε-σθε)**.

§ 203. Ὁ ἐνεργητικὸς καὶ μέσος ἀόριστος **α'** εἰς πάσας τὰς ἐγκλίσεις, πλὴν τῆς ὑποτακτικῆς, καὶ ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος εἰς τὴν ὀριστικὴν ἔχουν θεματικὸν φωνῆεν **α** : **ἐλύσ-α-μεν, ἐλύσ-α-ντο, λύσ-α-μεν, λύσ-α-σθε, λύσ-α-ντο, λελύκ-α-μεν**.

§ 204. Ὁ ἐνεργητικὸς ὑπερσυντέλικος εἰς τὴν ὀριστικὴν εἰς μὲν

τὸν ἐνικὸν ἔχει θεματικὸν φωνῆεν **ει**, εἰς δὲ τὸν πληθυντικὸν (καὶ τὸν δυϊκὸν) **ε**: ἐλελύκ-ει-ν, ἐλελύκ-ει-μεν, (ἐλελύκ-ε-τον, ἐλελυκ-έ-την).

§ 205. 1) Ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος εἰς τὴν ὑποτακτικὴν, τὴν εὐκτικὴν καὶ τὴν προστακτικὴν σπανίως σχηματίζεται μονολεκτικῶς (λελύκω, λελύκοιμι, λελυκέτω)· συνηθέστερον σχηματίζεται περιφραστικῶς μὲ τὴν μετοχὴν αὐτοῦ καὶ τὰς ἀντιστοίχους ἐγκλίσεις τοῦ ἐνεστῶτος τοῦ ῥήματος **εἰμί**: λελυκῶς ᾧ, λελυκῶς εἶην, λελυκῶς ἔστω.

2) Ὁ μέσος παρακείμενος εἰς μὲν τὴν ὑποτακτικὴν καὶ τὴν εὐκτικὴν σχηματίζεται πάντοτε περιφραστικῶς, μὲ τὴν μετοχὴν του καὶ τὰς ἀντιστοίχους ἐγκλίσεις τοῦ ἐνεστῶτος τοῦ ῥήματος **εἰμί** (λελυμένος ᾧ, λελυμένος εἶην), εἰς δὲ τὴν προστακτικὴν σχηματίζεται καὶ μονολεκτικῶς καὶ περιφραστικῶς: λέλυσσο ἢ λελυμένος ἴσθι.

§ 206. Εἰς πάντας τοὺς τύπους τοῦ μέσου καὶ παθητικοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικού, οἱ ὁποῖοι σχηματίζονται μονολεκτικῶς, δὲν ὑπάρχουν θεματικὰ φωνήεντα, αἱ δὲ καταλήξεις προστίθενται ἀμέσως εἰς τὸ θέμα αὐτοῦ: λέλυ-μαι, ἐλέλυ-ντο, λελύ-σθαι, λελυ-μένος.

§ 207. 1) Καὶ τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου οἱ τύποι ἐν γένει σχηματίζονται χωρὶς θεματικὰ φωνήεντα, ἀλλὰ πρὸς σχηματισμὸν αὐτῶν προστίθεται εἰς τὸ θέμα πρὸ τῶν καταλήξεων τὸ πρόσφυμα **θη**, τὸ ὁποῖον πρὸ τοῦ (ἐγκλιτικοῦ) φωνήεντος **ι** καὶ πρὸ τοῦ **ντ** πάσχει συστολὴν καὶ γίνεται **θε**: ἐλύ-θη-ν, ἐλύ-θη-σαν, λυ-θε-ῖ-μεν, λυ-θέ-ντων (βλ. § 32, 6 καὶ § 198, 2).

2) Τὸ πρόσφυμα **θη** εἰς τὴν ὑποτακτικὴν τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου συναιρεῖται μὲ τὰς καταλήξεις καὶ οὕτω προκύπτουν (φαινομενικαί) καταλήξεις, -θῶ, -θῆς, -θῆ κτλ. (βλ. § 196, ὑποσ.).

Σημείωσις. Καὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου ἡ κατάληξις -θῆναι προῆλθε διὰ συναϊρέσεως ἐκ τοῦ -θηέναι (λυ-θη-έναι) λυ-θῆναι.

§ 208. Ἡ εὐκτικὴ ἔχει ἐγκλιτικὰ φωνήεντα **ιη** ἢ ἀπλοῦν **ι**, τὰ ὁποῖα προστίθενται εἰς τὸ θέμα πρὸ τῶν καταλήξεων μετὰ τὸ θεματικὸν φωνῆεν (ὅπου ὑπάρχει τοιοῦτον φωνῆεν). Τὸ ἐγκλιτικὸν φωνῆεν **ι** συναιρεῖται μὲ τὸ προηγούμενον φωνῆεν τοῦ θέματος: λυ-θε-ίη-μεν, λυ-θε-ῖ-μεν, λύ-ο-ι-μεν, λύ-σα-ι-μεν, λύσ-α-ι-ντο.

ς') Ὁ δυϊκὸς ἀριθμὸς τῶν ῥημάτων

§ 209. Τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ τῶν ῥημάτων ἐν γένει ἰδιαίτεραι καταλήξεις ὑπάρχουν μόνον διὰ τὸ β' καὶ τὸ γ' πρόσωπον, εἶναι δὲ αἱ ἑξῆς :

I. Τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς

α') τῆς ὀριστικῆς εἰς τοὺς ἀρκτικούς χρόνους καὶ τῆς ὑποτακτικῆς ἐν γένει (ἄνευ τοῦ θεματικοῦ φωνήεντος) -**τον**, -**τον** : **λύ-ε-τον**, **λύ-ε-τον** — **λύσ-ε-τον**, **λύσ-ε-τον** — **λελύκ-α-τον**, **λελύκ-α-τον**· **λύ-η-τον**, **λύ-η-τον** — **λύσ-η-τον**, **λύσ-η-τον** — (**λελύκ-η-τον**, **λελύκ-η-τον**)·

β') τῆς ὀριστικῆς εἰς τοὺς παραγομένους χρόνους καὶ τῆς εὐκτικῆς ἐν γένει (ἄνευ τοῦ θεματικοῦ ἢ καὶ τοῦ ἐγκλιτικοῦ φωνήεντος) -**τον**, -**την** : **ἐλύ-ε-τον**, **ἐλυ-έ-την** — **ἐλύσ-α-τον**, **ἐλυσ-ά-την** — **ἐλελύκ-ε-τον**, **ἐλελυκ-έ-την**· **λύ-οι-τον**, **λυ-οί-την** — **λύσ-οι-τον**, **λυσ-οί-την** — **λύσ-αι-τον**, **λυσ-αί-την** — (**λελύκ-οι-τον**, **λελυκ-οί-την**)·

γ') τῆς προστακτικῆς ἐν γένει (ἄνευ τοῦ θεματικοῦ φωνήεντος) -**τον**, -**των** : **λύ-ε-τον**, **λυ-έ-των** — **λύσ-α-τον**, **λυσ-ά-των** — (**λελύκ-ε-τον**, **λελυκ-έ-των**)·

II. Τῆς μέσης φωνῆς (ἔξαιρέσει τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου)

α') τῆς ὀριστικῆς εἰς τοὺς ἀρκτικούς χρόνους καὶ τῆς ὑποτακτικῆς ἐν γένει (ἄνευ τοῦ θεματικοῦ φωνήεντος) -**σθον**, -**σθον** : **λύ-ε-σθον**, **λύ-ε-σθον** — **λύσ-ε-σθον**, **λύσ-ε-σθον** — **λυθήσ-ε-σθον**, **λυθήσ-ε-σθον** — **λέλυ-σθον**, **λέλυ-σθον** — **λελύσ-ε-σθον**, **λελύσ-ε-σθον** — **λύ-η-σθον**, **λύ-η-σθον** — **λύσ-η-σθον**, **λύσ-η-σθον**·

β') τῆς ὀριστικῆς εἰς τοὺς παραγομένους χρόνους καὶ τῆς εὐκτικῆς ἐν γένει (ἄνευ τοῦ θεματικοῦ ἢ καὶ τοῦ ἐγκλιτικοῦ φωνήεντος) -**σθον**, -**σθην** : **ἐλύ-ε-σθον**, **ἐλυ-έ-σθην** — **ἐλύσ-α-σθον**, **ἐλυ-σ-ά-σθην** — **ἐλέλυ-σθον**, **ἐλελύ-σθην**· **λύ-οι-σθον**, **λυ-οί-σθην** — **λύσ-οι-σθον**, **λυσ-οί-σθην** — **λύσ-αι-σθον**, **λυσ-αί-σθην** — **λυθήσ-οι-σθον**, **λυθησ-οί-σθην**·

γ') τῆς προστακτικῆς ἐν γένει (ἄνευ τοῦ θεματικοῦ φωνήεντος) -**σθον**, -**σθων** : **λύ-ε-σθον**, **λυ-έ-σθων** — **λύσ-α-σθον**, **λυσ-ά-σθων** — **λέλυ-σθον**, **λελύ-σθων**.

Σημείωσις. Τοῦ δυϊκοῦ τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου ἐν γένει καταλήξεις εἶναι αἱ τοῦ δυϊκοῦ τῶν ἀντιστοίχων ἐγκλίσεων τοῦ ἐνεργητικοῦ ἀορίστου (ἄνευ τοῦ θεματικοῦ φωνήεντος) : **ἐλύθη-τον**, **ἐλυθή-την** — **λυθή-τον**, **λυθή-τον** — **λυθείη-τον** ἢ **λυθεῖ-τον**, **λυθειή-την** ἢ **λυθεί-την** — **λύθη-τον**, **λυθή-των**.

ζ') Σχηματισμός τῶν χρόνων τῶν ἀφωολήκτων ῥημάτων

α') Ἐνεστῶς καὶ παρατατικὸς

§ 210. Τῶν ἀφωολήκτων ῥημάτων ὀλίγα σχηματίζουν τὸν ἐνεστῶτα καὶ τὸν παρατατικὸν ἀπὸ τὸ ῥηματικὸν θέμα ἀμετάβλητον, ὡς ἄγ-ω, ἴδ-ω, ἀλείφ-ω, ἀμείβ-ω, ἄρχ-ω, βλέπ-ω, γράφ-ω, διώκ-ω, ἔχ-ω, πείθ-ω, τρέπ-ω, φεύγ-ω, ψεύδ-ω κτλ.

Τὰ πλεῖστα δὲ τῶν ἀφωολήκτων ῥημάτων σχηματίζουν τὸν ἐνεστῶτα καὶ τὸν παρατατικὸν ἀπὸ τὸ ῥηματικὸν θέμα μετεσχηματισμένον, ἦτοι

1) τὰ **χειλικόληκτα** ἀφωολήκτα ῥήματα πρὸς σχηματισμὸν τοῦ θέματος τοῦ ἐνεστῶτος καὶ τοῦ παρατατικοῦ προσλαμβάνουν εἰς τὸ ῥηματικὸν των θέμα τὸ πρόσφυμα τ καὶ οὕτω λήγουν εἰς -πτω : (θ. κοπ-) κόπ-τ-ω, (θ. βλάβ-, βλάβ-τ-ω) βλάπτω, (θ. κρυφ-, κρύφ-τ-ω) κρύπτω (βλ. § 37, 1).

2) τὰ **οὐρανικόληκτα** καὶ τὰ **ὀδοντικόληκτα** πρὸς σχηματισμὸν τοῦ θέματος τοῦ ἐνεστῶτος καὶ τοῦ παρατατικοῦ προσλαμβάνουν εἰς τὸ ῥηματικὸν των θέμα τὸ πρόσφυμα j (§ 1, σημ.) καὶ οὕτω

α') τὰ οὐρανικόληκτα καὶ ἐκ τῶν ὀδοντικόληκτων ὅσα ἔχουν χαρακτῆρα θ ἢ τ λήγουν εἰς τὸν ἐνεστῶτα εἰς -ττω ἢ -σσω . Π. χ.

(θ. φυλακ-, φυλάκ-jω) φυλάττω ἢ φυλάσσω

(θ. ἀλλαγ-, ἀλλάγ-jω) ἀλλάττω ἢ ἀλλάσσω

(θ. παραχ-, ταραχ-jω) ταραττω ἢ ταρασσω

(θ. ἄρμοτ-, ἀρμότ-jω) ἀρμόττω ἢ ἀρμόσσω

(θ. πυρετ-, πυρέτ-jω) πυρέττω ἢ πυρέσσω (βλ. § 36,4,γ')

β') τῶν ὀδοντικόληκτων ὅσα ἔχουν χαρακτῆρα δ λήγουν εἰς τὸν ἐνεστῶτα εἰς -ζω . Π. χ.

(θ. ἐλπίδ-, ἐλπίδ-jω) ἐλπίζω

(θ. ὄδ-, ὄδjω) ὄζω

(θ. παιδ-, παιδ-jω) παίζω

Σ η μ ε ί ω σ ι ς. Ἐνεστῶτα εἰς -ζω, σχηματίζουν, καὶ μερικὰ ῥήματα οὐρανικόληκτα, τὰ ὅποια σημαίνουν συνήθως ἦχον. Π.χ.

(θ. οἰμωγ-, οἰμώγ-jω) οἰμώζω

(θ. στεναγ-, στενάγ-jω) στενάζω

(θ. ἀλαλαγ-, ἀλαλάγ-jω) ἀλαλάζω

(θ. κραγ-, κράγ-jω) κράζω

(θ. ὀλολυγ-, ὀλολύγ-jω) ὀλολύζω.

§ 211. Τῶν ὀδοντικολήκτων ῥημάτων

1) ὁ μέλλων ὁ ἐνεργητικὸς λήγει εἰς **-σω** καὶ ὁ μέσος εἰς **-σομαι**, ὁ ἀόριστος α' ὁ ἐνεργητικὸς λήγει εἰς **-σα** καὶ ὁ μέσος εἰς **-σάμην**, ὅπως καὶ τῶν φωνηεντολήκτων ῥημάτων : (θ. πειθ-) **πεί-σω** (ἐκ τοῦ **πείθ-σω**), **πεί-σομαι** (ἐκ τοῦ **πείθ-σομαι**) — (θ. σπενδ-) **σπεί-σω** (ἐκ τοῦ **σπένδ-σω**), **σπεί-σομαι** (ἐκ τοῦ **σπένδ-σομαι**) — (θ. γυμναδ-) **ἐγύμνα-σα** (ἐκ τοῦ **ἐγύμναδ-σα**), **ἐγυμνα-σάμην** (ἐκ τοῦ **ἐγυμναδ-σάμην**) (βλ. § 198 κ. ἐ.).

Ἄλλὰ τὰ ὑπερδισύλλαβα ὀδοντικολήκτα εἰς **-ίζω**, ὅσα ἔχουν χαρακτηριστῆρα **δ**, σχηματίζουν τὸν ἐνεργητικὸν καὶ μέσον μέλλοντα χωρὶς τὸν χρονικὸν χαρακτηριστῆρα **σ** εἰς **-ιῶ**, **-ιοῦμαι** (κατὰ τὰ εἰς **-έω** συνηρημένα ῥήματα). Οὕτω **κτίζω** — **κτίσω**, **σχίζω** — **σχίσω**, ἄλλὰ **κομίζω** (θ. **κομιδ-**), **κομιῶ** (**κομιεῖς**, **κομιεῖ**), **κομιοῦμαι** (**κομιεῖ**, **κομιεῖται**).

Σημείωσις. Μέλλοντα ἄσιγμον συνηρημένον κατὰ τὰ εἰς **-άω** συνηρημένα ῥήματα ἔχει καὶ τὸ ῥῆμα **βιβάζω** : **βιβῶ**, **βιβᾶς**, **βιβᾶ** κτλ.

2) ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος λήγει εἰς **-κα** καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος εἰς **-κειν** : (θ. **κομιδ-**), **κεκόμι-κα**, **ἐκεκομί-κειν** (βλ. § 200).

3) ὁ παθητικὸς μέλλων α' λήγει εἰς **-σθήσομαι** καὶ ὁ παθητικὸς ἀόριστος α' εἰς **-σθην** : (θ. **ψευδ-**) **ψευσθήσομαι** (ἐκ τοῦ **ψευδ-σθήσομαι**), **ἐψεύσθην** (ἐκ τοῦ **ἐψεύδ-σθην**) — (θ. **ἄρμοτ-**) **ἡρμόσθην** (ἐκ τοῦ **ἡρμότ-θην**) (βλ. § 37, 4).

4) ὁ μέσος παρακείμενος λήγει εἰς **-σμαι** καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος εἰς **-σμην** : (θ. **πειθ-**) **πέπεισμαι** (ἐκ τοῦ **πέπειθ-μαι**), **ἐπεπείσμην** (ἐκ τοῦ **ἐπεπείθ-μην**) — (θ. **κομιδ-**) **κεκόμισμαι** (ἐκ τοῦ **κεκόμιδ-μαι**), **ἐκεκομίσμην** (ἐκ τοῦ **ἐκεκομίδ-μην**).

§ 212. Τῶν οὐρανικολήκτων ῥημάτων

1) ὁ μέλλων ὁ ἐνεργητικὸς λήγει εἰς **-ξω** καὶ ὁ μέσος εἰς **-ξομαι**, ὁ ἀόριστος α' ὁ ἐνεργητικὸς εἰς **-ξα** καὶ ὁ μέσος εἰς **-ξάμην** : (θ. **φυλακ-**) **φυλάξω**, **ἐφύλαξα** (ἐκ τοῦ **φυλάκ-σω**, **ἐφύλακ-σα**) — (θ. **ταγ-**) **τάξομαι**, **ἐταξάμην** (ἐκ τοῦ **τάγ-σομαι**, **ἐταγ-σάμην**) (βλ. § 36, 1).

2) ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος λήγει εἰς **-χα** καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος εἰς **-χειν** (ἦτοι εἰς τοὺς χρόνους τούτους ὁ οὐρανικὸς χαρακτήρ

τοῦ ῥηματικοῦ θέματος, εἰς εἶναι ψιλὸν ἢ μέσον, τρέπεται εἰς δασύ) :
 (θ. κηρυκ-) κεκήρυχα, ἐκεκηρύχην — (θ. ταγ-) τέταχα, ἐτετάχην

3) ὁ παθητικὸς μέλλων α' λήγει εἰς **-χθήσομαι** καὶ ὁ παθητικὸς ἀόριστος α' εἰς **-χθην** : (θ. πλεκ-) πλεχθήσομαι, ἐπλέχθην (ἐκ τοῦ πλεκ-θήσομαι) — (θ. ἀγ-) ἀχθήσομαι, ἤχθην (ἐκ τοῦ ἀγ-θήσομαι κτλ.) (βλ. § 37, 1) .

4) ὁ μέσος παρακείμενος λήγει εἰς **-γμαι** καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος εἰς **-γμην** : (θ. πλεκ-) πέπλεγμαι, ἐπεπλέγμην (ἐκ τοῦ πέπλεκ-μαι, ἐπεπλέκ-μην) — (θ. ταραχ-) τετάραγμαι, ἐτεταράγμην (ἐκ τοῦ τετάραχ-μαι, ἐτεταράχ-μην) (βλ. § 37, 2) .

§ 213. Τῶν χειλικολήκτων ῥημάτων

1) ὁ μέλλων ὁ ἐνεργητικὸς λήγει εἰς **-ψω** καὶ ὁ μέσος εἰς **-ψομαι**, ὁ ἀόριστος α' ὁ ἐνεργητικὸς λήγει εἰς **-ψα** καὶ ὁ μέσος εἰς **-ψάμην** : (θ. κοπ-) κόψω, ἔκοψα (ἐκ τοῦ κόπ-σω, ἔκοπ-σα) — (θ. τριβ-) τρίψομαι, ἐτριψάμην (ἐκ τοῦ τρίβ-σομαι, ἐτριβ-σάμην) — (θ. γραφ-) γράφομαι, ἐγραψάμην (ἐκ τοῦ γράφ-σομαι, ἐγραφ-σάμην) (βλ. § 36, 2) .

2) ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος λήγει εἰς **-φα** καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος εἰς **-φειν** (ἦτοι εἰς τοὺς χρόνους τούτους ὁ χειλικὸς χαρακτήρ τοῦ ῥηματικοῦ θέματος, εἰς εἶναι ψιλὸν ἢ μέσον, τρέπεται εἰς δασύ) : (θ. κοπ-) κέκοφα, ἐκεκόφην — (θ. τριβ-) τέτριφα, ἐτετρίφην (βλ. § 212, 2) .

3) ὁ παθητικὸς μέλλων α' λήγει εἰς **-φθήσομαι** καὶ ὁ παθητικὸς ἀόριστος α' λήγει εἰς **-φθην** : (θ. πεμπ-) πεμφθήσομαι, ἐπέμφθην (ἐκ τοῦ πεμπ-θήσομαι, ἐπέμπ-θην) — (θ. καλυβ-) καλυφθήσομαι, ἐκαλύφθην (ἐκ τοῦ καλυβ-θήσομαι, ἐκαλύβ-θην) (βλ. § 37, 1) .

4) ὁ μέσος παρακείμενος λήγει εἰς **-μμαι** καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος εἰς **-μμην** : (θ. κοπ-) κέκομμαι, ἐκεκόμμην (ἐκ τοῦ κέκοπ-μαι κτλ.) — (θ. τριβ-) τέτριμμαι, ἐτετρίμμην (ἐκ τοῦ τέτριβ-μαι κτλ.) — (θ. γραφ-) γέγραμμαι, ἐγεγράμμην (ἐκ τοῦ γέγραφ-μαι κτλ.) (βλ. § 37, 3) .

§ 214. Ἐκ τῶν ἀφωνολήκτων ῥημάτων

1) ὅσα ἔχουν πρὸ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ῥηματικοῦ θέματος **ε**, ἀντὶ τοῦ **ε** τούτου εἰς τὸν ἐνεργητικὸν παρακείμενον καὶ ὑπερσυντέλικον ἔχουν **ο** : κλέπτω, (θ. κλέπ-), κέκλοφα, ἐκεκλόφην — τρέπω (θ. τρεπ-), τέτροφα, ἐτετρόφην — φέρω (θ. ἐνεκ-), ἐνήνοχα, ἐνηνόχην (βλ. § 190) .

2) τὰ ῥήματα **στρέφω**, **τρέπω** καὶ **τρέφω** εἰς τὸν μέσον παρακειμένον καὶ ὑπερσυντέλικον ἀντὶ τοῦ ε τοῦ ῥηματικοῦ θέματος ἔχουν α (βραχύ) : (θ. στρεφ-) ἔστραμμαι, ἔστράμμην — (θ. τρεπ-) τέτραμμαι, ἔτετράμμην — (θ. θρεφ-) τέθραμμαι, ἔτεθράμμην.

§ 215. Παράδειγμα κλίσεως

μέσου παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικού ἀφωνολήκτων ῥημάτων

Ὅριστικὴ		Προστακτικὴ	Ἀπαρέμφατον Μετοχὴ
ἔψευσ-μαι ἔψευ-σαι ἔψευσ-ται ἔψεύσ-μεθα ἔψευ-σθε ἔψευσμένοι εἰσὶ	ἔψεύσ-μην ἔψευ-σο ἔψευσ-το ἔψεύσ-μεθα ἔψευ-σθε ἔψευσμένοι ἦσαν	— ἔψευ-σο ἔψεύ-σθω — ἔψευ-σθε ἔψεύ-σθων	ἔψεῦ-σθαι ἔψευσ-μένος ἔψευσ-μένη ἔψευσ-μένον
πέπραγ-μαι πέπραξαι πέπρακ-ται πεπράγ-μεθα πέπραχ-θε πεπραγμένοι εἰσὶ	ἔπεπράγ-μην ἔπέπραξο ἔπέπρακ-το ἔπεπράγ-μεθα ἔπέπραχ-θε πεπραγμένοι ἦσαν	— πέπραξο πεπράχ-θω — πέπραχ-θε πεπράχ-θων	πεπράχ-θαι πεπραγ-μένος πεπραγ-μένη πεπραγ-μένον
γέγραμ-μαι γέγραψαι γέγραπ-ται γεγράμ-μεθα γέγραφ-θε γεγραμμένοι εἰσὶ	ἔγεγράμ-μην ἔγέγραψο ἔγέγραπ-το ἔγεγράμ-μεθα ἔγέγραφ-θε γεγραμμένοι ἦσαν	— γέγραψο γεγράφ-θω — γέγραφ-θε γεγράφ-θων	γεγράφ-θαι γεγραμ-μένος γεγραμ-μένη γεγραμ-μένον

(Βλ. § 37 καὶ § 33, 5)

Σημείωσις. Συμφωνολήκτων ῥημάτων ἐν γένει μονολεκτικοὶ τύποι τοῦ γ πληθυντικοῦ προσώπου τοῦ μέσου παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικού εἶναι σπανιώτατοι, ὡς τετάχεται (= τεταγμένοι εἰσὶ), γεγράφαται (= γεγραμμένοι εἰσὶ), ἐφθάρηται (ἐφθαρμένοι εἰσὶ), ἔτετάχατο (= τεταγμένοι ἦσαν).

η') Σχηματισμός τῶν χρόνων τῶν ἐνρινολήκτων καὶ ὑγρολήκτων ῥημάτων

α') Ἐνεστῶς καὶ παρατατικὸς

§ 216. Καὶ τῶν ἐνρινολήκτων καὶ ὑγρολήκτων ῥημάτων πολὺ ὀλίγα σχηματίζουν τὸν ἐνεστῶτα καὶ τὸν παρατατικὸν ἀπὸ τὸ ῥηματικὸν θέμα ἀμετάβλητον, ὡς δέρ-ω, μέν-ω, νέμ-ω κτλ.

Τὰ πλεῖστα δὲ ἐνρινόληκτα καὶ ὑγρόληκτα ῥήματα σχηματίζουν τὸν ἐνεστῶτα καὶ τὸν παρατατικὸν ἀπὸ τὸ ῥηματικὸν θέμα μετεσχηματισμένον, ἀφοῦ εἰς αὐτὸ προσετέθη τὸ πρόσφυμα j. Οὕτω

1) τῶν ῥημάτων, τὰ ὅποια ἔχουν χαρακτῆρα λ, τὸ ἐνεστωτικὸν θέμα ἔχει διπλασιασμένον τὸ λ:

(θ. βαλ-, βάλ-jω) βάλλω

(θ. ἀγγελ-, ἀγγέλ-jω) ἀγγέλλω (βλ. § 36, 4, α')

2) τῶν ῥημάτων, τὰ ὅποια ἔχουν χαρακτῆρα ν ἢ ρ, τὸ θέμα τὸ ὁποῖον ἀρχῆθεν ἔληγεν εἰς -αν, -αρ, -εν, -ερ, -ῖν, -ῖρ, ὕν, -ῦρ, μετεσχηματίσθη εἰς τὸν ἐνεστῶτα καὶ λήγει εἰς -αιν, -αιρ, -ειν, -ειρ, -ῖν, -ῖρ, -ῦν, -ῦρ:

(θ. ὑφαν-, ὑφάν-jω) ὑφαίνω

(θ. καθαρ-, καθάρ-jω) καθαίρω

(θ. κτεν-, κτέν-jω) κτείνω

(θ. σπερ-, σπέρ-jω) σπείρω

(θ. κρῖν-, κρῖν-jω) κρῖνω

(θ. οἰκτιρ-, οἰκτιρ-jω) οἰκτιρίζω

(θ. πλῦν-, πλῦν-jω) πλύνω

(θ. σῦρ-, σῦρ-jω) σῦρω (βλ. § 35 καὶ 36, 4, β').

Σημείωσις. Τὸ ῥῆμα *ὀφείλω* προῆλθεν ἐκ παλαιότερου τύπου *ὀφέλλω*, ὃ ὁποῖος πάλιν προῆλθεν ἐξ ἀρχικοῦ τύπου *ὀφέλνω* (πρβλ. § 36, 3).

β') Οἱ ἄλλοι χρόνοι

§ 217. Τῶν ἐνρινολήκτων καὶ ὑγρολήκτων ῥημάτων

1) ὁ ἐνεργητικὸς καὶ ὁ μέσος μέλλων σχηματίζεται χωρὶς τὸν χρονικὸν χαρακτῆρα σ (συνηρημένος) εἰς -ῶ, -οῦμαι (ἦτοι κατὰ τὰ εἰς -έω συνηρημένα ῥήματα):

νέμω	(θ. νεμ- νεμέω)	νεμῶ (νεμέομαι)	νεμοῦμαι
μένω	(θ. μεν- μενέω)	μενῶ	
ἀγγέλλω	(θ. ἀγγελ- ἀγγελέω)	ἀγγελῶ	
καθαίρω	(θ. καθαρ- καθαρέω)	καθαρῶ	
κτείνω	(θ. κτεν- κτενέω)	κτενῶ	

2) ὁ ἐνεργητικὸς καὶ ὁ μέσος ἀόριστος α' σχηματίζονται χωρὶς τὸν χρονικὸν χαρακτῆρα σ εἰς -α, -άμην, μὲ ἐκτεταμένον τὸ πρὸ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ῥηματικοῦ θέματος βραχὺ φωνῆεν, ἦτοι μὲ ἑκτασιν τοῦ $\bar{\alpha}$ εἰς η (ἡ κατόπιν ϵ ἢ ι ἢ ρ εἰς $\bar{\alpha}$), τοῦ ϵ εἰς $\epsilon\iota$, τοῦ ι ἢ υ εἰς ι ἢ υ :

ὕφαινω	(θ. ὑφᾶν-)	ὔφην-α	ὕφην-άμην
λεαίνω	(θ. λεᾶν-)	ἐλέᾶν-α	(λεᾶναι)
μιαίνω	(θ. μιᾶν-)	ἐμίᾶ-να	(μιᾶναι)
μαραίνω	(θ. μαρᾶν-)	ἐμάρᾶν-α	(μαρᾶναι)
καθαίρω	(θ. καθᾶρ-)	ἐκάθηρ-α	ἐκαθηρ-άμην
ἀγγέλλω	(θ. ἀγγελ-)	ἤγγειλ-α	ἤγγειλ-άμην
νέμω	(θ. νέμ-)	ἐνειμ-α	ἐνειμ-άμην
μένω	(θ. μεν-)	ἐμειν-α	
κρίνω	(θ. κρῖν-)	ἔκρῖν-α	(κρῖναι)
ἀμύνω	(θ. ἀμῦν-)	ἤμῦν-α	(ἀμῦναι)

Σημείωσις 1. Οἱ τύποι ο�ὗτοι προῆλθον ἐκ παλαιότερων ὕφαν-σα, ὕφανα— ἐκάθαρ-σα, ἐκάθαρα — ἤγγελ-σα, ἤγγελλα — ἔκριν-σα, ἔκριννα κτλ. (βλ. § 36, 3).

Σημείωσις 2. Ἐχουν $\bar{\alpha}$ ἀντὶ η εἰς τὸν ἐνεργητικὸν καὶ μέσον ἀόριστον α' προσέτι τὰ ῥήματα αἴρω, ἄλλομαι, κερδαίνω καὶ κοιλαίνω, ἃν καὶ τοῦ α δὲν προηγῆται εἰς τὸ θέμα αὐτῶν (ἄρ-, ἄλ-, κερδαν-, κοιλαν-) ϵ ἢ ι ἢ ρ : ἦρα (ὑποτ. ἄρω, εὐκτ. ἄρα-ιμι, προστ. ἄρον, ἀπρφ. ἄραι κτλ.), ἠλάμην (ὑποτ. ἄλωμαι, εὐκτ. ἄλαιμην κτλ.), ἐκέρδᾶνα (ἀπρφ. κερδᾶναι κτλ.), ἐκοίλᾶνα (ἀπρφ. κοιλᾶναι).

Εἰς τὴν ὀριστικὴν ἔχουν η ἀντὶ $\bar{\alpha}$ οἱ ἀόριστοι ἦρα καὶ ἠλάμην ἕνεκα τῆς αὐξήσεως (βλ. § 185, 2, Σημ. α').

3) ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος σχηματίζεται εἰς -κα καὶ ὁ ἐνεργητικὸς ὑπερσυντέλικος εἰς -κειν (§ 200) :

φαίνω	(θ. φαν-)	πέφαγ-κα	(§ 37, 6, α')
ἀγγέλλω	(θ. ἀγγελ-)	ἤγγελ-κα	ἤγγέλ-κειν

4) ὁ παθητικὸς μέλλων α' καὶ ὁ παθητικὸς ἀόριστος α' σχηματίζονται κανονικῶς εἰς **-θήσομαι, -θην** : **μιαίνομαι** (θ. **μιαν-**), **μιαν-θήσομαι, ἐμιάν-θην** — **ἀγγέλλομαι** (θ. **ἀγγελ-**), **ἀγγελ-θήσομαι, ἤγγέλ-θην**

5) ὁ μέσος παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος

α') τῶν ὑγρολήκτων ῥημάτων σχηματίζονται κανονικῶς εἰς **-μαι, -μην** : **ἀγγέλλομαι** (θ. **ἀγγελ-**), **ἤγγελ-μαι, ἤγγέλ-μην** — **αἴρομαι** (θ. **ἄρ-**), **ἤρ-μαι, ἤρ-μην**

β') τῶν ἐνρινολήκτων μὲ χαρακτῆρα **ν** σχηματίζονται ἄλλων μὲν (κανονικῶς) εἰς **-μμαι, -μμην**, ἄλλων δὲ εἰς **-σμαι, -σμην** : **ὀξύνομαι** (θ. **ὀξυν-**), **ὠξύμμαι, ὠξύμμην** — **φαίνομαι** (θ. **φαν-**), **πέφασμαι, ἐπεφάσμην** (βλ. § 37, 6, γ').

§ 218. Παράδειγμα ἐνεργητικοῦ καὶ μέσου μέλλοντος καὶ μέσου παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικῶν ἐνρινολήκτων καὶ ὑγρολήκτων ῥημάτων (βλ. § 37, 6, γ')

Ὁριστικὴ	Εὐκτικὴ	Ἀπαρέμφατον Μετοχὴ	
νεμ-ῶ νεμ-εἶς νεμ-εἶ νεμ-οὔμεν νεμ-εἶτε νεμ-οὔσι	νεμ-οἶμι ἢ νεμ-οίην νεμ-οἶς ἢ νεμ-οίης νεμ-οἶ ἢ νεμ-οίη νεμ-οἶμεν νεμ-οἶτε νεμ-οἶεν	νε-μεῖν	
		νεμ-ῶν (νεμ-οὔντος) νεμ-οὔσα (νεμ-ούσης) νεμ-οὔν (νεμ-οὔντος)	
νεμ-οὔμαι νεμ-εἶ (ἢ -ῆ) νεμ-εἶται νεμ-οὔμεθα νεμ-εἶσθε νεμ-οὔνται	νεμ-οίμην νεμ-οἶο νεμ-οἶτο νεμ-οἶμεθα νεμ-οἶσθε νεμ-οἶντο	νεμ-εἶσθαι	
		νεμ-οὔμενος νεμ-ουμένη νεμ-οὔμενον	
ἡγγελ-μαι ἡγγελ-σαι ἡγγελ-ται ἡγγέλ-μεθα ἡγγελ-θε ἡγγελ-μένοι εἰσὶ	ἡγγέλ-μην ἡγγελ-σο ἡγγελ-το ἡγγέλ-μεθα ἡγγελ-θε ἡγγελ-μένοι ἦσαν	— ἡγγελ-σο ἡγγέλ-θω — ἡγγελ-θε ἡγγέλ-θων	ἡγγέλ-θαι ἡγγελ-μένους ἡγγελ-μένη ἡγγελ-μένον
ῶξυμ-μαι ῶξυν-σαι ῶξυν-ται ῶξύμ-μεθα ῶξυν-θε ῶξυμ-μένοι εἰσὶ	ῶξύμ-μην ῶξυν-σο ῶξυν-το ῶξύμ-μεθα ῶξυν-θε ῶξυμ-μένοι ἦσαν	— ῶξυν-σο ῶξύν-θω — ῶξυν-θε ῶξύν-θων	ῶξύν-θαι ῶξυμ-μένος ῶξυμ-μένη ῶξυμ-μένον
πέφασ-μαι πέφαν-σαι πέφαν-ται πεφάσ-μεθα πέφαν-θε πεφασ-μένοι εἰσὶ	ἐπεφάσ-μην ἐπέφαν-σο ἐπέφαν-το ἐπεφάσ-μεθα ἐπέφαν-θε πεφασ-μένοι ἦσαν	— πέφαν-σο πεφάν-θω — πέφαν-θε πεφάν-θων	πεφάν-θαι πεφασ-μένος πεφασ-μένη πεφασ-μένον

§ 219. Τὰ ἐνρινόληκτα ῥήματα κλίνω, κρίνω, πλύνω καὶ τείνω τὸν ἐνεργητικὸν καὶ μέσον παρακείμενον καὶ ὑπερσυντέλικον καὶ τὸν παθητικὸν μέλλοντα καὶ ἀόριστον α' τοὺς σχηματίζουν ἀπὸ τὸ ῥηματικὸν θέμα μετ' ἀποβολὴν τοῦ χαρακτῆρος ν :

(θ. κλιν-)	κέ-κλι-κα	ἐκεκλί-κειν	κλι-θήσομαι	ἐκλί-θην
(θ. κριν-)	κέ-κρι-κα	ἐκεκρί-κειν	κρι-θήσομαι	ἐκρί-θην
(θ. πλυν-)	πέ-πλυ-κα	ἐπεπλύ-κειν	πλυ-θήσομαι	ἐπλύ-θην
(θ. τεν-,τα-)	τέ-τα-κα	ἐτετά-κειν	τα-θήσομαι	ἐτά-θην

§ 220. Τὰ ἐνρινόληκτα καὶ ὑγρόληκτα ῥήματα, ὅσα ἔχουν θέμα μονοσύλλαβον μὲ φωνῆεν ε, εἰς τὸν ἐνεργητικὸν παρακείμενον καὶ ὑπερσυντέλικον α', εἰς τὸν μέσον παρακείμενον καὶ ὑπερσυντέλικον καὶ εἰς τὸν παθητικὸν μέλλοντα καὶ ἀόριστον α' ἢ β' ἀντὶ τοῦ φωνήεντος ε ἔχουν ᾠ (πρβλ. § 214, 2) :

σπείρω (θ. σπερ-)	ἔ-σπαρ-κα, ἐσπάρκειν, ἔσπαρμαι, ἐσπάρωμην, σπαρ-ήσομαι, ἐσπάρ-ην
στέλλω (θ. στελ-)	ἔ-σταλ-κα, ἐστάλκειν, ἔσταλμαι, ἐστάλωμην, σταλ-ήσομαι, ἐστάλ-ην
τείνω (θ. τετ-,τα-)	τέ-τα-κα, ἐτετάκειν, τέταμαι, ἐτετάμην, τα-θήσομαι, ἐτά-θην
φθείρω (θ. φθερ-)	ἔ-φθαρ-κα, ἐφθάρκειν, ἔφθαρμαι, ἐφθάρωμην, φθαρ-ήσομαι, ἐφθάρ-ην.

δ') Δεύτεροι χρόνοι τῶν ῥημάτων

§ 221. Ὁ ἐνεργητικὸς ἀόριστος καὶ ὁ μέσος ἀόριστος πολλῶν ῥημάτων σχηματίζονται χωρὶς τὸν χρονικὸν χαρακτῆρα σ καὶ μὲ θεματικὸν φωνῆεν οὐχὶ τὸ α, ἀλλὰ τὸ ο καὶ τὸ ε : ἔλαβ-ο-ν, ἐλαβ-ό-μην (βλ. § 199 καὶ § 201).

Ὁ τοιοῦτος ἀόριστος λέγεται ἐνεργητικὸς ἀόριστος δεύτερος ἢ μέσος ἀόριστός δεύτερος καὶ εἰς μὲν τὴν ὀριστικὴν ἔχει τὰς καταλήξεις τοῦ ἀντιστοίχου παρατατικοῦ (ἔλαβ-ον, ἐλάβαν-ον — ἐλαβ-όμην, ἐλαμβαν-όμην), εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις ἔχει τὰς καταλήξεις τοῦ ἀντιστοίχου ἐνεστώτος.

Π. χ. ὁ ἐνεργητικὸς ἀόριστος β' τοῦ ρ. βάλλω καὶ ὁ μέσος ἀόριστος β' τοῦ ρ. γίγνομαι κλίνονται ὡς ἐξῆς :

Ὀριστική	Υποτακτική	Εὐκτική	Προστακτική	Ἀπαρέμφατον Μετοχή
ἔβαλ-ον ἔβαλ-ες ἔβαλ-ε ἔβάλ-ομεν ἔβάλ-ετε ἔβαλ-ον	βάλ-ω βάλ-ης βάλ-η βάλ-ωμεν βάλ-ητε βάλ-ωσι	βάλ-οιμι βάλ-οις βάλ-οι βάλ-οιμεν βάλ-οιτε βάλ-οιεν	— βάλ-ε βαλ-έτω — βάλ-ετε βαλ-όντων	βαλ-εῖν βαλῶν βαλοῦσα βαλ-ὄν
ἔγεν-όμην ἔγέν-ου ἔγέν-ετο ἔγεν-όμεθα ἔγέν-εσθε ἔγέν-οντο	γέν-ωμαι γέν-η γέν-ηται γεν-ώμεθα γέν-ησθε γέν-ωντι	γεν-οίμην γέν-οιο γέν-οιτο γεν-οίμεθα γέν-οισθε γέν-οιντο	— γεν-οῦ γεν-έσθω — γέν-εσθε γεν-έσθων	γεν-έσθαι γεν-όμενος γεν-ομένη γεν-όμενον

Σημείωσις 1. Τοῦ ἐνεργητικοῦ ἀορίστου β' τὸ ἀπαρέμφατον καὶ ἡ μετοχή, εἴτε ἀπλᾶ εἴτε σύνθετα, τονίζονται ἐπὶ τῆς ληγούσης : λαβεῖν — παραλαβεῖν, λαβῶν (λαβόν) — παραλαβῶν (παραλαβόν.)

Πέντε δὲ ῥημάτων, ἦτοι τῶν ῥημάτων λέγω, ἔρχομαι, εὕρισκω, ὄρω καὶ λαμβάνω προσέτι τὸ δεῦτερον ἐνικὸν τῆς προστακτικῆς τοῦ ἀορίστου β' ἀπλοῦν τονίζεται ἐπὶ τῆς ληγούσης : εἶπέ, ἐλθέ, εὔρέ, ἰδέ, λαβέ. Ἄλλά : πρόσειπε, ἄπελθε, ἔξευρε, ἐπίδε, παράλαβε.

Σημείωσις 2. Τοῦ μέσου ἀορίστου β' τὸ ἀπαρέμφατον τονίζεται ἐπὶ τῆς παραληγούσης : (ἄγομαι — ἡγαγόμεν) ἀγαγέσθαι, (γίγνομαι — ἐγενόμην) γενέσθαι.

Τὸ δὲ δεῦτερον ἐνικὸν τῆς προστακτικῆς τοῦ μέσου ἀορίστου β', εἴαν μὲν εἶναι πολυσύλλαβον, εἴτε ἀπλοῦν εἴτε σύνθετον, τονίζεται ἐπὶ τῆς ληγούσης : ἐλαβόμεν — λαβοῦ, ἀντιλαβοῦ · ἐγενόμην — γενοῦ, παραγενοῦ · εἴαν δὲ εἶναι μονοσύλλαβον, συντιθέμενον μὲ δισύλλαβον πρόθεσιν, ἀναβιβάζει τὸν τόνον : ἔχομαι, ἐσχόμεν — σχοῦ, παράσχου · ἐπομαι, ἐσπόμην — σποῦ, ἐπίσπου.

§ 222. Ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος πολλῶν ῥημάτων σχηματίζονται χωρὶς τὸν χρονικὸν χαρακτῆρα κ ἢ χωρὶς δάσυνσιν τοῦ ψιλοῦ ἢ μέσου ἀφώνου χαρακτῆρος τοῦ θέματος (πρβλ. § 200, § 212, 2 καὶ § 213, 2).

Ὁ τοιοῦτος ἐνεργητικὸς παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος λέγεται δεύτερος, κλίνεται δὲ ὅπως ἀκριβῶς ὁ α', ἀλλὰ εἰς τὸ θέμα αὐτοῦ συνήθως ἀντὶ τοῦ ε τοῦ ῥηματικοῦ θέματος ἔχει ο καὶ ἀντὶ τοῦ ἄ ἔχει η (ἢ ᾠ κατόπιν ρ) :

κτείνω	(θ. κτεν-)	(ἀπ)έ-κτον-α	(ἀπ)εκτόν-ειν
τίκτω	(θ. τεκ-)	τέ-τοκ-α	έτετόκ-ειν
λείπω	(θ. λειπ-)	λέ-λοιπ-α	έλελοίπ-ειν
φαίνω	(θ. φᾶν-)	πέ-φην-α	έπεφήν-ειν
μαίνομαι.	(θ. μᾶν-)	μέ-μην-α	έμεμήν-ειν
πράττω	(θ. πρᾶγ-)	πέ-πρᾶγ-α	έπεπράγ-ειν
κράζω	(θ. κρᾶγ-)	κέ-κρᾶγ-α	έκεκράγ-ειν

§ 223. Ὁ παθητ. μέλλων καὶ ὁ παθητ. ἀόριστος πολλῶν ῥημάτων σχηματίζονται μὲ πρόσφυμα η καὶ ὄχι θη, ἤτοι χωρὶς τὸ θ: κόπτομαι (θ. κοπ-) — κοπ-ή-σομαι, ἐκόπ-η-ν (πρβλ. νῦν : ἐγράφ-θη-κα ἢ ἐγράφ-τη-κα καὶ ἐγράφ-η-κα).

Ὁ τοιοῦτος παθητικὸς μέλλων καὶ παθητικὸς ἀόριστος λέγεται δεύτερος, κλίνεται δὲ ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ α'.

Π. χ. ὁ παθητικὸς μέλλων β' καὶ ὁ παθητικὸς ἀόριστος β' τοῦ ῥ. γράφομαι κλίνονται ὡς ἐξῆς :

Ὁριστική	Ὑποτακτική	Εὐκτική	Προστακτική	Ἀπαρέμφατον Μετοχή.
γράφ-ή-σομαι γράφ-ή-σει γράφ-ή-σεται γράφ-η-σόμεθα γράφ-ή-σεσθε γράφ-ή-σονται		γράφ-η-σοίμην γράφ-ή-σοιο γράφ-ή-σοιτο γράφ-η-σοίμεθα γράφ-ή-σοισθε γράφ-ή-σοιντο		γράφ-ή-σεσθαι γράφ-η-σόμενος γράφ-η-σομένη γράφ-η-σόμενον
ἐγράφ-η-ν ἐγράφ-η-ς ἐγράφ-η ἐγράφ-η-μεν ἐγράφ-η-τε ἐγράφ-η-σαν	γράφ-ῶ γράφ-ῆς γράφ-ῆ γράφ-ῶμεν γράφ-ῆτε γράφ-ῶσι	γράφ-εῖην γράφ-εῖης γράφ-εῖη γράφ-εῖημεν γράφ-εῖητε γράφ-εῖησαν*	— γράφ-η-θι γράφ-ή-τω — γράφ-ητε γράφ-έ-ντων	γράφ-ῆ-ναι γράφ-εῖς γράφ-εῖσα γράφ-έν

Σημείωσις. Ὁ παθητικὸς ἀόριστος β' εἰς τὸ β' ἐνικὸν πρόσωπον τῆς προστακτικῆς ἔχει (τὴν ἀρχικὴν) κατάληξιν -θι : ἀλλάγη-θι, φάνη-θι (βλ. § 196, ὑποσ. 4).

* ἢ γράφ-εῖμεν, γράφ-εῖτε, γράφ-εῖσι.

§ 224. 1) Τὰ ῥήματα **(ἐκ)πλήττομαι ἢ (κατα)πλήττομαι, σήπομαι καὶ τήκομαι** εἰς τὸν παθητικὸν μέλλοντα καὶ ἀόριστον β' ἀντὶ τοῦ **η** τοῦ ῥηματικοῦ θέματος ἔχουν **ᾶ** : (θ. πληγ-) **ἐκ-πλᾶγ-ήσομαι, κατα-πλᾶγ-ήσομαι, ἐξ-επλᾶ'γ-ην, κατ-επλᾶ'γ-ην** — (θ. σηπ-) **σᾶπ-ήσομαι, ἐσᾶ'π-ην** — (θ. τηκ-) **τᾶκ-ήσομαι, ἐτᾶ'κ-ην.**

2) τὰ ῥήματα **κλέπτω, πλέκω, καὶ τρέπω** εἰς τὸν παθητικὸν ἀόριστον β' καὶ τὰ ῥήματα **στρέφω καὶ τρέφω** εἰς τὸν παθητικὸν μέλλοντα β' καὶ εἰς τὸν παθητικὸν ἀόριστον β' ἀντὶ τοῦ **ε** τοῦ ῥηματικοῦ θέματος ἔχουν **ᾶ** : (θ. κλεπ-) **ἐ-κλά-πην, (θ. πλεκ-) ἐ-πλάκ-ην, (θ. τρεπ-) ἐ-τράπ-ην, (θ. στρεφ-) στραφ-ήσομαι, ἐ-στράφ-ην, (θ. τρεφ-) τραφ-ήσομαι, ἐ-τράφ-ην** (πρβλ. § 214, 2).

§ 225. Σπανίως ὁ αὐτὸς χρόνος ἐνὸς ῥήματος σχηματίζεται καὶ ὡς α' καὶ ὡς β' (1), ὡς (διαφθείρω) **διέφθαρκα καὶ διέφθορα, (ἀλλάττομαι) ἠλλάχθην καὶ ἠλλάγην, (βλάπτομαι) ἐβλάφθην καὶ ἐβλάβην.** Συνήθως δὲ τότε ὁ εἰς τύπος ἔχει διάφορον σημασίαν τοῦ ἑτέρου· π.χ. :
πέπεικα (= ἔχω πείσει), **πέποιθα** (= εἶμαι πεπεισμένος)
πέφαγκα (= ἔχω φανερώσει), **πέφηνα** (= ἔχω φανερωθῆ)
ἐτρεψάμην (τινὰ = ἔτρεψά τινα εἰς φυγὴν), **ἐτραπόμην** (= διηυθύνθην)
ἐφάνθην (= ἀπεδείχθην ὑπὸ ἄλλου), **ἐφάνην** (= ἐδείχθην ἐγώ).

ι') Περισπώμενα ἢ συνηρημένα ῥήματα

§ 226. **Περισπώμενα ἢ συνηρημένα** εἰς τὸν ἐνεστῶτα καὶ παρατατικὸν εἶναι τὰ φωνηεντόληκτα ῥήματα, τὰ ὅποια ἔχουν χαρακτηῖρα **α ἢ ε ἢ ο**. Ταῦτα διαιροῦνται εἰς τρεῖς τάξεις, ἦτοι

- 1) τὴν τάξιν τῶν εἰς **-άω** : **τιμάω - τιμῶ** (2).
- 2) τὴν τάξιν τῶν εἰς **-έω** : **ποιέω - ποιῶ**.
- 3) τὴν τάξιν τῶν εἰς **-όω** : **δουλόω - δουλῶ.**

Κλίνονται δὲ ταῦτα εἰς τὸν ἐνεστῶτα καὶ τὸν παρατατικὸν κατὰ τὰ ἐπόμενα παραδείγματα :

1. Μόνον τὸ ῥ. **τρέπω** ἔχει πάντας τοὺς ἀορίστους α' καὶ β' : **ἔτρεφα — ἐτραπον** (ποιητικός), **ἐτρεψάμην — ἐτραπόμην, ἐτρέφθην — ἐτράπην.**

2. Τὰ ῥ. **κᾶ'ω καὶ κλᾶ'ω**, τὰ ὅποια ἀρχῆθεν ἦσαν **κάF-ιω, κλάF-ιω, ἔπειτα καίF-ω, κλαίF-ω, καὶ τέλος καί-ω, κλαί-ω**, μένουσιν ἀσυναίρετα (πρβλ. § 33, 3 καὶ § 35).

§ 227. Παράδειγμα συνηρημένου ρήματος εις -άω (θ. τιμά-)

		Ἑνεργητικὸν		Μέσον καὶ Παθητικὸν	
Ὅριστικὴ	Ἑνεστῶτος	(τιμάω) τιμῶ (τιμάεις) τιμάς (τιμάει) τιμᾶ (τιμάομεν) τιμῶμεν (τιμάετε) τιμᾶτε (τιμάουσι) τιμῶσι		(τιμάομαι) τιμῶμαι (τιμάῃ, -ει) τιμᾶ (τιμάεται) τιμᾶται (τιμάομεθα) τιμῶμεθα (τιμάεσθε) τιμᾶσθε (τιμάονται) τιμῶνται	
	Παρατατικῆ	(ἐτίμαον) ἐτίμων (ἐτίμαες) ἐτίμας (ἐτίμαε) ἐτίμα (ἐτιμάομεν) ἐτιμῶμεν (ἐτιμάετε) ἐτιμᾶτε (ἐτίμαον) ἐτίμων		(ἐτιμαόμην) ἐτιμῶμην (ἐτιμάου) ἐτιμῶ (ἐτιμάετο) ἐτιμᾶτο (ἐτιμαόμεθα) ἐτιμῶμεθα (ἐτιμάεσθε) ἐτιμᾶσθε (ἐτιμάοντο) ἐτιμῶντο	
	ὑποτακτικὴ	(τιμάω) τιμῶ (τιμάῃς) τιμάς (τιμάῃ) τιμᾶ (τιμάωμεν) τιμῶμεν (τιμάῃτε) τιμᾶτε (τιμάωσι) τιμῶσι		(τιμάωμαι) τιμῶμαι (τιμάῃ) τιμᾶ (τιμάῃται) τιμᾶται (τιμάωμεθα) τιμῶμεθα (τιμάῃσθε) τιμᾶσθε (τιμάωνται) τιμῶνται	
	ἑὐκτικὴ	(τιμάοιμι) τιμῶμι ἢ τιμῶην (τιμάοις) τιμῶς ἢ τιμῶης (τιμάοι) τιμῶ ἢ τιμῶῃ (τιμάοιμεν) τιμῶμεν (τιμάοιτε) τιμῶτε (τιμάοιεν) τιμῶεν		(τιμαοίμην) τιμῶμην (τιμάοιο) τιμῶο (τιμάοιτο) τιμῶτο (τιμαοίμεθα) τιμῶμεθα (τιμάοισθε) τιμῶσθε (τιμάοιντο) τιμῶντο	
	προστακτικὴ	(τίμαε) τίμα (τιμάετω) τιμάτω (τιμάετε) τιμᾶτε (τιμαόντων) τιμώντων		(τιμάου) τιμῶ (τιμάεσθω) τιμάσθω (τιμάεσθε) τιμᾶσθε (τιμάεσθων) τιμάσθων	
	ἁπαρ.	(τιμάειν) τιμᾶν		(τιμάεσθαι) τιμᾶσθαι	
	μετοχὴ	(τιμάων) τιμῶν (τιμάουσα) τιμῶσα (τιμάον) τιμῶν		(τιμαόμενος) τιμῶμενος (τιμαομένη) τιμῶμένη (τιμαόμενον) τιμῶμενον	

§ 228. Παράδειγμα συνηρημένου ῥήματός εἰς -έω (θ. ποιε-)

		Ἑνεργητικὸν	Μέσον καὶ Παθητικὸν
Ὅριστικὴ	Ἑνεστῶτος	(ποιέω) ποιῶ (ποιέεις) ποιεῖς (ποιέει) ποιεῖ (ποιέομεν) ποιοῦμεν (ποιέετε) ποιεῖτε (ποιέσουσι) ποιούσι	(ποιέομαι) ποιοῦμαι (ποιέῃ, -ει) ποιῆ ἢ ποιεῖ (ποιέεται) ποιεῖται (ποιεόμεθα) ποιούμεθα (ποιέεσθε) ποιεῖσθε (ποιέονται) ποιοῦνται
	Παρατατικῆ	(ἐποίεον) ἐποίουν (ἐποίεις) ἐποίεις (ἐποίει) ἐποίει (ἐποιέομεν) ἐποιούμεν (ἐποιέετε) ἐποιεῖτε (ἐποίεον) ἐποίουν	(ἐποιεόμην) ἐποιούμην (ἐποιέου) ἐποιού (ἐποιέετο) ἐποιεῖτο (ἐποιεόμεθα) ἐποιούμεθα (ἐποιέεσθε) ἐποιεῖσθε (ἐποιέοντο) ἐποιούντο
	ὑποτακτικὴ	(ποιέω) ποιῶ (ποιέῃς) ποιῆς (ποιέῃ) ποιῆ (ποιέωμεν) ποιῶμεν (ποιέῃτε) ποιῆτε (ποιέωσι) ποιῶσι	(ποιέωμαι) ποιῶμαι (ποιέῃ) ποιῆ (ποιέῃται) ποιῆται (ποιεώμεθα) ποιῶμεθα (ποιέῃσθε) ποιῆσθε (ποιέωνται) ποιῶνται
	Εὐχτικὴ	(ποιέοιμι) ποιοῖμι ἢ ποιοίην (ποιέοις) ποιοῖς ἢ ποιίης (ποιέοι) ποιοῖ ἢ ποιοίη (ποιέοιμεν) ποιοῖμεν (ποιέοιτε) ποιοῖτε (ποιέοιεν) ποιοῖεν	(ποιεοίμην) ποιοίμην (ποιέοιο) ποιοῖο (ποιέοιτο) ποιοῖτο (ποιεοίμεθα) ποιοίμεθα (ποιέοισθε) ποιοῖσθε (ποιέοιντο) ποιοῖντο
	Προστακτικὴ	(ποιέε) ποίει (ποιέέτω) ποιείτω (ποιέετε) ποιεῖτε (ποιεόντων) ποιούντων	(ποιέου) ποιού (ποιεέσθω) ποιείσθω (ποιέεσθε) ποιεῖσθε (ποιεέσθων) ποιείσθων
	Ἀπαρ.	(ποιέειν) ποιεῖν	(ποιέεσθαι) ποιεῖσθαι
	Μετοχὴ	(ποιέων) ποιῶν (ποιέουσα) ποιούσα (ποιέον) ποιούν	(ποιεόμενος) ποιούμενος (ποιεομένη) ποιουμένη (ποιεόμενον) ποιούμενον

§ 229. Παράδειγμα συνηρημένου ῥήματος εἰς -όω (θ. δουλο-)

		Ἐνεργητικόν	Μέσον καὶ Παθητικόν
Ὅριστική	Ἐνεστώτος	(δουλόω) δουλῶ (δουλόμεν) δουλοῦμεν (δουλότε) δουλοῦτε (δουλόντων) δουλοῦσιν	(δουλόμεν) δουλοῦμαι (δουλόμεθα) δουλούμεθα (δουλόσθε) δουλοῦσθε (δουλόσθων) δουλούσθων
	Παρατατικού	(ἐδούλων) ἐδούλων (ἐδούλους) ἐδούλους (ἐδούλου) ἐδούλου (ἐδουλόωμεν) ἐδουλοῦμεν (ἐδουλόετε) ἐδουλοῦτε (ἐδούλων) ἐδούλων	(ἐδουλόμην) ἐδουλούμην (ἐδουλόου) ἐδουλοῦ (ἐδουλόετο) ἐδουλοῦτο (ἐδουλόομεθα) ἐδουλούμεθα (ἐδουλόεσθε) ἐδουλοῦσθε (ἐδουλόοντο) ἐδουλοῦντο
	Ἑποτακτική	(δουλόω) δουλῶ (δουλόμεν) δουλοῦμεν (δουλότε) δουλοῦτε (δουλόντων) δουλοῦσιν	(δουλόμεν) δουλοῦμαι (δουλόσθε) δουλοῦσθε (δουλόσθων) δουλοῦσθων
	Εὐκτική	(δουλόμεν) δουλοῦμεν ἢ -οίην (δουλόσθε) δουλοῦσθε ἢ -οίης (δουλόσθων) δουλοῦσθων ἢ -οίη	(δουλοῦμαι) δουλοῦμαι (δουλοῦσθε) δουλοῦσθε (δουλοῦσθων) δουλοῦσθων
	Προσθητική	(δούλω) δούλου (δουλόω) δουλοῦτω (δουλόετε) δουλοῦτε (δουλόοντων) δουλοῦντων	(δούλω) δούλου (δουλόω) δουλοῦτω (δουλόετε) δουλοῦσθε (δουλόοντων) δουλοῦσθων
	Ἄπαρ.	(δουλόειν) δουλοῦν	(δουλόεσθαι) δουλοῦσθαι
	Μετοχή	(δουλόμενος) δουλόμενος (δουλούμενος) δουλούμενος (δουλόμενος) δουλόμενος	(δουλούμενος) δουλούμενος (δουλούμενη) δουλούμενη (δουλούμενον) δουλούμενον

§ 230. Εἰς τὰ συνηρημένα ῥήματα γίνονται αἱ ἐξῆς συναιρέσεις :

1) Εἰς τὰ εἰς -άω, -ῶ ῥήματα συναιροῦνται

α') τὸ α + ε ἢ α + η εἰς ᾱ : (τίμαε) τίμᾱ, (τιμάητε) τιμᾱτε

β') τὸ α + εἰ ἢ α + η εἰς α : (τιμάει) τιμᾱ, (τιμάη) τιμᾱ

γ') τὸ α + ο ἢ α + ω ἢ α + ου εἰς ω : (τιμάομεν) τιμῶμεν, (τιμάωμεν) τιμῶμεν, (τιμάουσι) τιμῶσι

δ') τὸ α + οἱ εἰς ω : (τιμάοιμι) τιμῶμι.

Σημείωσις. Εἰς τὸ ἐνεργητικὸν ἀπαρέμφατον τὸ α + εἰ συναιρεῖται εἰς α ἀπλοῦν (καὶ ὄχι εἰς α), διότι ἡ κατάληξις αὐτοῦ -ειν προῆλθεν ἀπὸ τὴν κατάληξιν -εεν καὶ δὲν περιεῖχεν ἐξ ἀρχῆς ι (βλ. § 201, Σημ.).

2) Εἰς τὰ εἰς -έω, -ῶ ῥήματα συναιροῦνται

α') τὸ ε + ε εἰς εἰ : (ποίεε) ποίει, (ποιέετε) ποιεῖτε

β') τὸ ε + ο εἰς ου : (ποιέομεν) ποιοῦμεν

γ') τὸ ε μὲ μακρὸν φωνῆεν ἢ δίφθογγον εἰς τὸ ἴδιον μακρὸν φωνῆεν ἢ δίφθογγον (ἦτοι ε + ω = ω, ε + η = η, ε + εἰ = εἰ κτλ.) : (ποιέω) ποιῶ, (ποιέητε) ποιῆτε, (ποιέεις) ποιεῖς, (ποιέουσι) ποιοῦσι κτλ.

3) Εἰς τὰ εἰς -όω, -ῶ ῥήματα συναιροῦνται

α') τὸ ο + ε ἢ ο + ο ἢ ο + ου εἰς ου : (δηλόετε) δηλοῦτε, (δηλόομεν) δηλοῦμεν, (δηλόουσι) δηλοῦσι

β') τὸ ο + η ἢ ο + ω εἰς ω : (δηλόητε) δηλῶτε, (δηλόω) δηλῶ

γ') τὸ ο + εἰ ἢ ο + η ἢ ο + οἱ εἰς οἱ : (δηλόει) δηλοῖ, (δηλόη) δηλοῖ, (δηλόοιμεν) δηλοῖμεν.

Σημείωσις. Εἰς τὸ ἐνεργητικὸν ἀπαρέμφατον τὸ ο + εἰ συναιρεῖται εἰς ου (καὶ ὄχι εἰς οἱ), διότι ἡ κατάληξις αὐτοῦ -ειν προῆλθεν ἀπὸ τὴν κατάληξιν -εεν καὶ δὲν περιεῖχον ἐξ ἀρχῆς ι (βλ. § 201, Σημ.).

§ 231. Τὰ ῥ. ζῶ, πεινῶ, διψῶ καὶ χρῶμαι ἔχουν θέμα μὲ χαρακτηριστῆρα η (καὶ ὄχι α) καὶ διὰ τοῦτο ταῦτα, ἂν καὶ ἐν γένει κλίνωνται κατὰ τὰ εἰς -άω συνηρημένα ῥήματα, ἐν τούτοις ἔχουν η (ἢ η), ὅπου τὰ εἰς -άω ἔχουν ᾱ (ἢ α).

(ζή-ω) ζῶ, ζῆς, ζῆ, ζῶμεν, ζῆτε κτλ.

(ἔζη-ον) ἔζων, ἔζης, ἔζη, ἔζῶμεν, ἔζῆτε κτλ.

ζῆ, ζῆτω κτλ.

ζῆν — ζῶν, ζῶσα, ζῶν.

(πεινή-ω) πεινῶ, πεινῆς, πεινῆ πεινῶμεν, πεινῆτε κτλ.

- (ἐπεΐνη-ον) ἐπεΐνων, ἐπεΐνης, ἐπεΐνη, ἐπεινῶμεν, ἐπεινήτε κτλ.
πεινήν κτλ.
- (διψή-ω) διψῶ, διψῆς, διψῆ, διψῶμεν, διψήτε κτλ.
- (ἐδήψη-ον) ἐδίπων, ἐδίψης, ἐδίψη, ἐδιψῶμεν, ἐδιψήτε κτλ.
διψῆν κτλ.
- (χρή-ομαι) χρῶμαι, χρῆ, χρῆται, χρώμεθα, χρῆσθε κτλ.
- (ἐχρη-όμην) ἐχρώμην, ἐχρῶ, ἐχοῆτο, ἐχρώμεθα, ἐχοῆσθε κτλ.
χρῶ, χρῆσθω κτλ.
χρησθαι — χρώμενος, χρωμένη, χρώμενον.

Σημείωσις. Τοῦ ῥ. ζῶ οἱ τύποι ζῶ, ζῆς, ζῆ, ζῆτε, ζήτω ὑπάρχουν καὶ εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλουμένην.

§ 232. Τὰ εἰς -έω ῥήματα μὲ μονοσύλλαβον θέμα (ὡς πλέ-ω, πνέ-ω, δέ-ομαι) συναιροῦνται μόνον, ὅπου μετὰ τὸν χαρακτῆρα εἰ ἀκολουθεῖ ε ἢ ει τῆς καταλήξεως :

- (πλέ-ω) πλεῖς, πλεῖ, πλέ-ομεν, πλεῖτε κτλ.
- (ἔ-πλε-ον) ἔπλειν, ἔπλει, ἐπλέ-ομεν, ἐπλεῖτε κτλ. πλεῖν κτλ.
- (δέ-ομαι) δέη (ἢ δέει), δεῖται, δε-όμεθα, δεῖσθε κτλ.
- (ἐ-δε-όμην) ἐδέου, ἐδεῖτο, ἐδε-όμεθα, ἐδεῖσθε κτλ.
δεῖσθαι—δε-όμενος, δε-ομένη, δε-όμενον.

Σημείωσις. Τὸ ῥ. δέω, τὸ ὁποῖον σημαίνει δένω (καὶ ὄχι ἔχω ἀνάγκη), συνήθως συναιρεῖται εἰς πάντας τοὺς τύπους :

- (δέ-ω) δῶ, δεῖς, δεῖ, δοῦμεν, δεῖτε, δοῦσι—(ἔ-δε-ον) ἔδουν, ἔδεις, ἔδει κτλ.

§ 233. Τὸ ῥ. ῥιγῶ, τὸ ὁποῖον κλίνεται ἐν γένει κατὰ τὰ εἰς -όω, ἔχει θέμα μὲ χαρακτῆρα ω (καὶ ὄχι ο) καὶ διὰ τοῦτο συνηρημένον ἔχει ω ἢ ω, ὅπου τὰ εἰς -όω ἔχουν ου ἢ οι :

- (ῥιγῶ-ω) ῥιγῶ, ῥιγῶς, ῥιγῶ κτλ. — (ἐρρίγω-ον) ἐρρίγων, ἐρρίγως κτλ.
- (ῥιγῶ-οίην) ῥιγῶην, ῥιγῶης κτλ. — (ῥιγῶ-ειν) ῥιγῶν, (ῥιγῶ-ων) ῥιγῶν, ῥιγῶντος κτλ.

§ 234. Τῆς εὐκτικῆς τοῦ ἐνεργ. ἐνεστῶτος τῶν συνηρημένων ῥημάτων τὰ τρία ἐνικὰ σχηματίζονται συνηθέστερον μὲ τὰς καταλήξεις -οίην, -οίης, -οίη, αἱ ὁποῖαι λέγονται Ἄττικαὶ καταλήξεις :

- (τιμαοίην) τιμῶην (τιμαοίης) τιμῶης (τιμαοίη) τιμῶη
(καλεοίην) καλοίην (καλεοίης) καλοίης (καλεοίη) καλοίη
(δηλοοίην) δηλοίην (δηλοοίης) δηλοίης (δηλοοίη) δηλοίη.

β') Οἱ ἄλλοι χρόνοι

§ 235. Οἱ ἄλλοι πλὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ τοῦ παρατατικοῦ χρόνοι τῶν φωνηεντολήκτων ῥημάτων ἐν γένει, συνηρημένων καὶ ἀσυναιρέτων, σχηματίζονται, ἀφοῦ προστεθοῦν εἰς τὸ ῥηματικὸν θέμα αἱ σχετικαὶ καταλήξεις (-σω, -σα, -κα, -κειν, -σομαι, -σάμην, -θήσομαι, -θην, -μαι, -μην).

Ἄλλὰ εἰς τοὺς χρόνους τούτους ὁ βραχὺς χαρακτήρ τοῦ θέματος πρὸ τῶν (ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων) καταλήξεων τούτων κανονικῶς ἐκτείνεται, ἤτοι τὸ **ἄ** γίνεται **ἠ** (ἢ **ᾶ** κατόπιν **ε** ἢ **ι** ἢ **ρ**), τὸ **ε** γίνεται ὡσαύτως **η**, τὸ **ο** γίνεται **ω** καὶ τὸ (**ἰ** ἢ) **ῦ** γίνεται (**ἰ** ἢ) **ῠ** :

τιμῶ (θ. τιμᾶ-), τιμήσω, ἐτίμη-σα, τετίμη-κα, ἐτετιμή-κειν
τιμή-σομαι, ἐτιμη-σάμην, τιμη-θήσομαι, ἐτιμή-θην
τε-τίμη-μαι, ἐτετιμή-μην

εἰῶ (θ. εἰᾶ-), εἰᾶ'-σω, εἰᾶ'-σα, εἰᾶ'-κα
εἰᾶ'-σομαι, εἰᾶ'-θην
εἰᾶ'-μαι

ἰῶμαι (θ. ἰᾶ-), ἰᾶ'-σομαι, ἰᾶ'-σάμην, ἰᾶ'-θην

θηρῶ (θ. θηρᾶ-), θηρᾶ'-σω, ἐθήρᾶ'-σα, τεθήρᾶ'-κα, ἐτεθηρᾶ'-κειν
θηρᾶ'-σομαι, ἐθηρᾶ'-σάμην
θηρᾶ'-θήσομαι, ἐθηρᾶ'-θην
τεθήρᾶ'-μαι, ἐτεθηρᾶ'-μην

μηνύω (θ. μηνῦ-), μηνῦ'-σω, ἐμήνῠ-σα, μεμήνῠ-κα, ἐμεμηνῠ'-κειν
μηνύ-σομαι, ἐμηνῠ-σάμην
μηνῠ-θήσομαι, ἐμηνύ-θην
μεμήνῠ-μαι, ἐμεμηνύ-μην.

Σημείωσις. (Ἀκροά-ομαι, ἀκροῶμαι), ἀκροᾶ'-σομαι, ἠκροᾶ'-σάμην,
δπως (θηρά-ομαι, θηρῶμαι), θηρᾶ'-σομαι, ἐθηρᾶ'-σάμην.

§ 236. Παρὰ τὸν προηγούμενον κανόνα, ἀρκετὰ φωνηεντόληκτα ῥήματα εἰς τοὺς ἄλλους, πλὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ τοῦ παρατατικοῦ, χρόνους πάντας ἢ τινὰς μόνον

1) διατηροῦν τὸν βραχὺν χαρακτήρα τοῦ θέματος

2) διατηροῦν τὸν χαρακτήρα βραχὺν ἢ τὸν ἐκτείνουν καὶ συγχρόνως προσλαμβάνουν **σ** πρὸ τοῦ **θ** τοῦ προσφύματος **θη** (**θε**) ἢ καὶ πρὸ τούτου καὶ πρὸ τῶν καταλήξεων, αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουσιν ἀπὸ **μ** ἢ **τ**.

3) παρουσιάζουσιν προσέτι διαφόρους ἄλλας ἀνωμαλίας, οἷον :

<p>ἐπ-αινέω, -ῶ</p> <p>αἰρέ-ω, -ῶ (= συλλαμβάνω, κυριεύω θ. αἶρε-, Γελ-)</p> <p>αἰροῦμαι (= ἐκλέγω, προτιμῶ)</p> <p>αἰροῦμαι (= ἐκλέγομαι)</p> <p>δέ-ω, δῶ (= δένω)</p> <p>δέ-ομαι, δοῦμαι</p> <p>δύω (= βυθίζω)</p> <p>δύ-ομαι (= βυθίζομαι)</p> <p>θύ-ω (= θυσιάζω)</p> <p>θύομαι (= προσφέρω θυσίαν)</p> <p>θύ-ομαι (= θυσιάζομαι)</p> <p>λύ-ω</p> <p>λύ-ομαι</p> <p>χέ-ω (= χύνω, θ. χευ-, χεF-, χυ-)</p> <p>χέ-ομαι</p>	<p>(παρ-)αινέ-σω</p> <p>ἐπ-αινέ-σομαι</p> <p>(= θὰ ἐπαινέσω)</p> <p>αἰρή-σω</p> <p>αἰρή-σομαι</p> <p>αἶρε-θήσομαι</p> <p>δή-σω</p> <p>δε-θήσομαι</p> <p>δύ'-σω</p> <p>δύ'-σομαι</p> <p>δύ-θήσομαι</p> <p>θύ'-σω</p> <p>θύ'-σομαι</p> <p>τύ-θήσομαι</p> <p>λύ'-σω</p> <p>λύ'-σομαι</p> <p>λύ-θήσομαι</p> <p>χέ-ω</p> <p>χέ-ομαι</p> <p>χῦ-θήσομαι</p>	<p>(ἐπ-)ῆνε-σα</p> <p>(ἐπ-)ῆνε-θην</p> <p>εἶλ-ον</p> <p>εἰ-λόμην</p> <p>ῆρέ-θην</p> <p>ἔδη-σα</p> <p>ἔδέ-θην</p> <p>ἔδῦ-σα</p> <p>ἔδῦ-ν</p> <p>ἔδῦ'-θην</p> <p>ἔθῦ-σα</p> <p>ἔθῦ-σάμην</p> <p>ἐτύ'-θην § 37,7</p> <p>ἔλῦ-σα</p> <p>ἔλῦ-σάμην</p> <p>ἔλῦ'-θην</p> <p>ἔχε-α</p> <p>ἔχε-άμην</p> <p>ἐχύ-θην</p>	<p>(ἐπ-)ῆνεκ-α</p> <p>(ἐπ-)ῆνη-μαι</p> <p>ῆρη-κα</p> <p>ῆρη-μαι</p> <p>ῆρη-μαι</p> <p>δέ-δε-κα</p> <p>δέ-δε-μαι</p> <p>δέ-δῦ-κα</p> <p>δέ-δῦ-μαι</p> <p>τέ-θῦ-κα</p> <p>τέ-θῦ-μαι</p> <p>λέ-λῦ-κα</p> <p>λέ-λῦ-μαι</p> <p>κέ-χῦ-κα</p> <p>κέ-χῦ-μαι</p> <p>ῆδε-σάμην</p> <p>ῆδέ-σ-θην</p> <p>ῆνῦ-σα</p> <p>ῆνῦ'-σ-θην</p> <p>ἔγέλα-σα</p> <p>ἔγελα'-σ-θην</p> <p>ἔσπα-σα</p> <p>ἔσπα-σάμην</p> <p>ἔσπα'-σ-θην</p> <p>ἔχάλα-σα</p> <p>ἔχαλα'-σ-θην</p> <p>ἔτέλε-σα</p> <p>ἔτελε-σάμην</p> <p>ἔτελέ-σ-θην</p> <p>ῆδε-σ-μαι</p> <p>ῆνῦ-κα</p> <p>ῆνῦ-σ-μαι</p> <p>γε-γέλα-κα</p> <p>γε-γέλα-σ-μαι</p> <p>ἔ-σπα-κα</p> <p>ἔ-σπα-σ-μαι</p> <p>τε-τέλε-κα</p> <p>τε-τέλε-σ-μαι</p>
<p>αἰδέ-ομαι (= ἐντρέπομαι, σέβομαι, θ. αἰδεσ-, αἶδε-)</p> <p>ἀνύ-ω ἢ ἀνύτ-ω (= τελειώνω)</p> <p>γελά-ω, -ῶ (θ. γελασ-, γελα-)</p> <p>σπά-ω, σπῶ (= ἔλκω, θ. σπασ-, σπα-)</p> <p>(σπά-ομαι, -ῶμαι)</p> <p>χαλά-ω, -ῶ (= χαλαρώνω)</p> <p>τελέ-ω, -ῶ (= ἐκτελῶ)</p> <p>τελέ-ομαι, -οῦμαι</p>	<p>αἰδέ-σομαι</p> <p>ἀνῦ'-σω</p> <p>γελα'-σομαι</p> <p>(= θὰ γελάσω)</p> <p>γελα-σ-θήσομαι</p> <p>σπά'-σω</p> <p>σπά'-σομαι</p> <p>σπα-σ-θήσομαι</p> <p>χαλα'-σω</p> <p>τελῶ</p> <p>τελε-σ-θήσομαι</p>	<p>ῆδε-σάμην</p> <p>ῆδέ-σ-θην</p> <p>ῆνῦ-σα</p> <p>ῆνῦ'-σ-θην</p> <p>ἔγέλα-σα</p> <p>ἔγελα'-σ-θην</p> <p>ἔσπα-σα</p> <p>ἔσπα-σάμην</p> <p>ἔσπα'-σ-θην</p> <p>ἔχάλα-σα</p> <p>ἔχαλα'-σ-θην</p> <p>ἔτέλε-σα</p> <p>ἔτελε-σάμην</p> <p>ἔτελέ-σ-θην</p>	<p>ῆδε-σ-μαι</p> <p>ῆνῦ-κα</p> <p>ῆνῦ-σ-μαι</p> <p>γε-γέλα-κα</p> <p>γε-γέλα-σ-μαι</p> <p>ἔ-σπα-κα</p> <p>ἔ-σπα-σ-μαι</p> <p>τε-τέλε-κα</p> <p>τε-τέλε-σ-μαι</p>

καλέ-ω, -ῶ καλέ-ομαι, -οῦμαι δρά-ω, -ῶ (=πράττω) χό-ω ἢ χών-νυμι (=σκεπάζω με χῶμα) χρῖ'-ω (=ἀλείφω, μυ- ρώνω)	καλῶ καλοῦμαι κλη-θήσομαι δρᾶ'-σω χώ-σω χρῖ'-σω	ἐκάλε-σα ἐκάλε-σάμην ἐκλή-θην ἔδρᾶ-σα ἔδρᾶ'-σ-θην ἔχω-σα ἔχώ-σ-θην ἔχρῖ-σα ἔχρῖ-σάμην ἔχρῖ'-σ-θην	κέκλη-κα κέκλη-μαι δέδρᾶ-κα δέδρᾶ-μαι κέχω-κα κέχω-σ-μαι κέχρῖ-κα κέχρῖ-μαι
ἀκού-ω (θ. ἀκου-, ἀκοῖ-, ἀκο-) θραύ-ω (=σπῶ, συν- τρίβω) κελεύ-ω (=διατάσσω) κλεί-ω ἢ (κλή-ω) παύ-ω (θ. παυσ-, παύ-) σει-ω πλέ-ω (θ. πλευ-, πλεῖ-, πλε-) πνέ-ω (θ. πνευ-, πνεῖ-, πνε-)	ἀκού-σομαι (= θά ἀκούσω) — — κελεύ-σω κλεί-σω κλει-σ-θήσομαι παύ-σω παύ-σομαι παυ-σ-θήσομαι σει-σω πλεύ-σομαι ἢ πλευ-σοῦμαι πνεύ-σομαι ἢ πνευ-σοῦμαι	ἤκου-σα ἤκού-σ-θην ἔθραυ-σα ἔθραύ-σ-θην ἔκέλευ-σα ἔκελεύ-σ-θην ἔκλει-σα ἔκλει-σάμην ἔκλει-σ-θην ἔπαυ-σα ἔπαυ-σάμην ἔπαύ-σ-θην ἔσει-σα ἔσει-σάμην ἔσει-σ-θην ἔπλευ-σα ἔπνευ-σα	ἀκήκο-α ἤκου-σ-μαι τέθραυ-σ-μαι κεκέλευ-κα κεκέλευ-σ-μαι κέκλει-κα κέκλει-μαι πέπαυ-κα πέπαυ-μαι σέσει-κα σέσει-σ-μαι πέπλευ-κα πέπλευ-σ-μαι πέπνευ-κα

Σημείωσις. Τὸ σ, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει μεταξύ τοῦ θέματος καὶ τῶν ἀπὸ θ, μ, τ ἀρχομένων καταλήξεων, εἰς μερικὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ῥημάτων ὑπῆρχεν ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸ θέμα αὐτῶν, καὶ ἀόριστοι, ὡς ὁ ἐτέλε-σα, ἐγέλα-σα, προῆλθον ἀπὸ παλαιότερους τύπους ἐτέλεσ-σα, ἐγέλασ-σα, με ἀπλοποίησιν τῶν δύο σ εἰς ἓν (βλ. § 33, 3. Σημ.).

Εἰς ἄλλα τὸ σ τοῦτο παρενεβλήθη κατ' ἀναλογίαν.

Ὁ συνηρημένος μέλλων τῶν ῥημάτων καλῶ καὶ τελῶ προῆλθεν ἐξ ἀρχικῶν τύπων καλέ-σω, τελέ-σω (βλ. § 217, 1, Σημ.).

Ὁ ἔνσιγμος καὶ συγχρόνως συνηρημένος μέλλων πλευσσοῦμαι, πνευσσοῦμαι τῶν ῥημάτων πλέω καὶ πνέω καλεῖται Δωρικὸς.

2. Συζυγία τῶν εἰς -μι ῥημάτων

§ 237. Τὰ εἰς -μι ῥήματα διαιροῦνται εἰς δύο τάξεις :

1) τὰ φωνηεντόληκτα εἰς -μι, ἤτοι ὅσα ἔχουν ῥηματικὸν θέμα μὲ χαρακτῆρα φωνῆεν : (ῥ. θ. δω-) *δί-δω-μι*

2) τὰ συμφωνόληκτα εἰς -μι, ἤτοι ὅσα ἔχουν ῥηματικὸν θέμα μὲ χαρακτῆρα σύμφωνον : (ῥ. θ. δεικ-) *δείκ-νυ-μι*.

§ 238. Τὰ εἰς -μι ῥήματα ἐν γένει κλίνονται διαφόρως ἀπὸ τὰ εἰς -ω ῥήματα μόνον εἰς τὸν ἐνεστῶτα καὶ τὸν παρατατικόν. Τεσσάρων μόνον φωνηεντολήκτων εἰς -μι ῥημάτων, ἤτοι τῶν ῥημάτων *ἴστημι*, *τίθημι*, *ἴημι* καὶ *δίδωμι* κλίνεται διαφόρως ἀπὸ τὰ εἰς -ω ῥήματα καὶ ὁ ἀόριστος β', ἐνεργητικὸς καὶ μέσος.

§ 239. Τὸ θέμα τοῦ ἐνεστῶτος καὶ τοῦ παρατατικοῦ :

1) τῶν φωνηεντολήκτων, τῶν πλείστων, σχηματίζεται ἀπὸ τὸ ῥηματικὸν θέμα, ἀφοῦ τοῦτο λάβῃ **ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλασιασμόν**. Ἐνεστωτικὸς δὲ ἀναδιπλασιασμός ἐστὶν ἡ ἐπανάληψις τοῦ ἀρκτικοῦ συμφώνου τοῦ θέματος μὲ ἐν *ι* κατόπιν αὐτοῦ :

(ῥ. θ. δω-) *δί-δω-μι*, (ῥ. θ. θη-, *θί-θη-μι*) *τί-θη-μι*, (ῥ. θ. στη-, *σί-στη-μι*) *ἴ-στη-μι*, (ῥ. θ. ἵη-, *ἵι-ἵη-μι*) *ἴ-η-μι* (βλ. § 33, 3 καὶ § 37, 7).

2) τῶν συμφωνολήκτων σχηματίζεται ἀπὸ τὸ ῥηματικὸν θέμα, ἀφοῦ προστεθῇ εἰς αὐτὸ τὸ πρόσφυμα *νυ* :

(ῥ. θ. ζευγ-) *ζεύγ-νυ-μι*, (ῥ. θ. μείγ-) *μείγ-νυ-μι*.

Σημείωσις. Τῶν σιγμολήκτων εἰς -μι ῥημάτων ὁ χαρακτῆρ *σ* ἀφωμοιώθη πρὸς τὸ ἐπόμενον *ν* τοῦ προσφύματος *νυ* καὶ διὰ τοῦτο ταῦτα λήγουν εἰς -*ννυμι* : (ῥ. θ. κερασ-, *κεράσ-νυμι*) *κερά-ννυμι*, (ῥ. θ. σβες-, *σβέσ-νυμι*) *σβέ-ννυμι* (πρβλ. *Πέλοπος νῆσος = Πελοπόννησος*).

Κατὰ ταῦτα ἐσχηματίσθη καὶ τὸ ρ. *στρώ-ννυμι*, τοῦ ὁποίου τὸ ῥηματικὸν θέμα εἶναι *στρω-*. Τὸ (*ἀπ*)*όλλυμι* προῆλθεν ἐξ ἀρχικοῦ τύπου (*ἀπ*)*όλνυμι*. (Πρβλ. § 216,2 Σημ.).

§ 240. Τὸ ἐνεστωτικὸν θέμα τῶν εἰς -μι ῥημάτων εἶναι **ἰσχυρόν** (*ἴστη-*, *δεικνῦ-* κτλ.) καὶ **ἀσθενές** (*ἴστᾱ*, *δεικνῦ-* κτλ. Πρβλ. § 64). Καὶ ἀπὸ μὲν τὸ ἰσχυρόν θέμα σχηματίζονται τὰ τρία ἐνικὰ πρόσωπα τῆς ὀριστικῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, τὸ β' ἐνικὸν πρόσωπον τῆς προστακτικῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐνεστῶτος καὶ ἡ ὑποτακτικὴ ἐν γένει, ἀπὸ δὲ τὸ ἀσθενές θέμα σχηματίζονται πάντες οἱ ἄλλοι τύποι αὐτῶν.

§ 241. Παράδειγμα κλίσεως συμφωνολήκτου ρήματος εις -μι,
ἤτοι εις -νυμι (ἤ -ννυμι)

Ἐνεργητικὴ φωνή		Μέση φωνή	
Ὅριστική	Ἐνεστώς	δείκ-νῦ-μι δείκ-νῦ-ς δείκ-νῦ-σι δείκ-νῦ-μεν δείκ-νῦ-τε δει-κνῦ'-ασι	δείκ-νῦ-μαι δείκ-νῦ-σαι δείκ-νῦ-ται δεικ-νῦ'-μεθα δείκ-νῦ-σθε δείκ-νῦ-νται
	Παρατατικός	ἐ-δείκ-νῦ-ν ἐδείκ-νῦ-ς ἐδείκ-νῦ ἐδείκ-νῦ-μεν ἐδείκ-νῦ-τε ἐδείκ-νῦ-σαν	ἐ-δεικ-νῦ'-μην ἐδείκ-νυ-σο ἐδείκ-νυ-το ἐδεικ-νύ-μεθα ἐδείκ-νυ-σθε ἐδείκ-νυ-ντο
Ἑποτακτική	δεικ-νύ-ω, δεικ-νύ-ης, δεικ-νύ-η κτλ.	δεικ-νύ-ωμαι, δεικ-νύ-η, δεικ-νύ-ηται κτλ.	
Εὐκτική	δεικ-νύ-οιμι, δεικ-νύ-οις δεικ-νύ-οι κτλ.	δεικ-νυ-οίμην, δεικ-νύ-οιο, δεικ-νύ-οιτο κτλ.	
Προστακτική	δείκ-νῦ, δεικ-νῦ'-τω δείκ-νυ-τε, δεικ-νύ-ντων	δείκ-νῦ-σο, δεικ-νύ-σθω δείκ-νυ-σθε, δεικ-νύ-σθῶν	
Ἀπαρέμφατον	δεικ-νῦ'-ναι	δείκ-νῦ-σθαι	
Μετοχή	δεικ-νύ-ς δεικ-νῦ-σα δεικ-νύ-ν (§ 134,7, Σημ.)	δεικ-νύ-μενος δεικ-νυ-μένη δεικ-νύ-μενον	
Μέλλων Ἄοριστος Παρακείμενος	δείξω ἐδειξα δέδειχα (§ 212, 2)	δείξομαι — δειχ-θήσομαι ἐδειξάμην — ἐδείχ-θην δέδειγ-μαι	

§ 242. Παράδειγμα κλίσεως φωνηεντολήκτων εἰς -μι ῥημάτων

Α') Ἐνεργητικὴ φωνή

1. Ἐνεστῶς καὶ Παρατατικὸς

(θ. ἰστη-, ἰστα-) (θ. τιθη-, τιθε-) (θ. ἰη-, ἰε-) (θ. διδω-, διδο-)

Ὅριστικὴ	Ἐνεστῶς	ἰ-στη-μι ἰστη-ς ἰστη-σι ἰστά-μεν ἰστά-τε ἰστάσι	τί-θη-μι τίθ-ης τίθη-σι τίθε-μεν τίθε-τε τιθέ-ασι	ἰ-η-μι ἰη-ς ἰη-σι ἰε-μεν ἰε-τε ἰᾶσι	δί-δω-μι δίδω-ς δίδω-σι δίδο-μεν δίδο-τε διδό-ασι
	Παρατατικὸς	ἰ-στη-ν ἰστη-ς ἰστη ἰστά-μεν ἰστά-τε ἰστά-σαν	ἐ-τί-θη-ν ἐτίθει-ς ἐ-τίθει ἐτίθε-μεν ἐτίθε-τε ἐτίθε-σαν	ἰ-η-ν ἰει-ς ἰει ἰε-μεν ἰε-τε ἰε-σαν	ἐ-δί-δουν ἐδίδου-ς ἐδίδου ἐδίδο-μεν ἐδίδο-τε ἐδίδο-σαν
Ἐπιτακτικὴ	ἰ-στῶ ἰστῆς ἰστῆ ἰστῶμεν ἰστῆτε ἰστῶσι	τι-θῶ τιθῆς τιθῆ τιθῶμεν τιθῆτε τιθῶσι	ἰ-ῶ ἰῆς ἰῆ ἰῶμεν ἰῆτε ἰῶσι	δι-δῶ διδῶς διδῶ διδῶμεν διδῶτε διδῶσι	
Ἐνκλιτικὴ	ἰ-σταίη-ν ἰσταίη-ς ἰσταίη ἰσταίη-μεν, ἰσταῖ-μεν ἰσταίη-τε, ἰσταῖ-τε ἰσταίη-σαν, ἰσταῖ-εν	τι-θειῆ-ν τιθειῆ-ς τιθειῆ τεθειῆ-μεν, τιθειῖ-μεν τιθειῆ-τε, τιθειῖ-τε τιθειῆ-σαν, τιθειῖ-εν	ἰ-εῖη-ν ἰεῖη-ς ἰεῖη ἰεῖη-μεν, ἰεῖ-μεν ἰεῖη-τε, ἰεῖ-τε ἰεῖη-σαν, ἰεῖ-εν	δι-δοίη-ν διδοίη-ς διδοίη διδοίη-μεν, διδοῖ-μεν διδοίη-τε, διδοῖ-τε διδοίη-σαν, διδοῖ-εν	
Προστα- κτικὴ	ἰ-στη ἰστά-τω ἰστα-τε ἰστά-ντων	τί-θει τιθέ-τω τίθε-τε τιθέ-ντων	ἰ-ει ἰέ-τω ἰε-τε ἰέ-ντων	δί-δου διδό-τω δίδο-τε διδό-ντων	
Ἄπαρ.	ἰ-στά'-ναι	τι-θέ-ναι	ἰ-έ-ναι	δι-δό-ναι	
Μετοχή	ἰ-στάς (ἰσάν- τος) ἰ-στάσα (ἰστά- σης) ἰ-σάν (ἰσάν- τος)	τι-θείς (τιθέν- τος) τι-θειῖσα (τι- θεισης) τι-θέν (τιθέν- τος)	ἰ-εῖς (ἰέντος) ἰ-εῖσα (ἰείσης) ἰ-έν (ἰέντος)	δι-δούς (διδόν- τος) δι-δοῦσα (δι- δούσης) δι-δόν (διδόντος)	

2. Ἄδριστος

Ὀριστική	ἔ-στη-ν ἔ-στη-ς ἔ-στη ἔ-στη-μεν ἔ-στη-τε ἔ-στη-σαν	ἔ-θη-κα ἔ-θη-κας ἔ-θη-κε ἔ-θε-μεν ἔ-θε-τε ἔ-θε-σαν	ἦ-κα ἦ-κας ἦ-κε εἶμ-εν εἶ-τε εἶ-σαν	ἔ-δω-κα ἔ-δω-κας ἔ-δω-κε ἔ-δο-μεν ἔ-δο-τε ἔ-δο-σαν
Ὑποτακτική	στῶ στῆς στῆ στῶμεν στῆτε στῶσι	θῶ θῆς θῆ θῶμεν θῆτε θῶσι	ῶ ῆς ῆ ῶμεν ῆτε ῶσι	δῶ δῶς δῶ δῶμεν δῶτε δῶσι
Εὐχτική	σταίη-ν σταίη-ς σταίη σταίη-μεν, σταῖ-μεν σταίη-τε, σταῖ-τε σταίη-σαν, σταῖ-εν	θειή-ν θειή-ς θειή θειή-μεν θειῖ-μεν θειή-τε, θειῖ-τε θειή-σαν, θειῖ-εν	εἶη-ν εἶη-ς εἶη εἶη-μεν, εἶ-μεν εἶη-τε, εἶ-τε εἶη-σαν, εἶ-εν	δοίη-ν δοίη-ς δοίη δοίη-μεν δοῖ-μεν δοίη-τε, δοῖ-τε δοίη-σαν, δοῖ-εν
Προστακτική	στή-θι στή-τω στή-τε στά-ντων	θέ-ς θέ-τω θέ-τε θέ-ντων	ἔ-ς ἔ-τω ἔ-τε ἔ-ντων	δὸ-ς δὸ-τω δὸ-τε δὸ-ντων
Ἄπαρ.	στήναι	θειναι	εἶναι	δοῦναι
Μετοχή	στάς, σάντος στάσα, στάσης σάν, σάντος	θείς, θέντος θεισα, θείσης θέν, θέντος	εἷς, έντος εἷσα, εἷσης έν, έντος	δούς, δόντος δοῦσα, δούσης δόν, δόντος

Β') Μέση φωνή
1. Ένεστώς και Παρατατικός

Όριστική	Ένεστώς	ἴ-σᾶ-μαι ἴστα-σαι ἴστα-ται ἰσά-μεθα ἴστα-σθε ἴστα-νται	τίθε-σαι τίθε-σαι τίθε-ται τιθέ-μεθα τίθε-σθε τίθε-νται	ἴ-ε-μαι ἴε-σαι ἴε-ται ἰέ-μεθα ἴε-σθε ἴε-νται	δί-δο-μαι δίδο-σαι δίδο-ται διδό-μεθα δίδο-σθε δίδο-νται
	Παρατατικός	ἰ-σᾶ'-μην ἴστα-σο ἴστα-το ἰσά-μεθα ἴστα-σθε ἴστα-ντο	ἐ-τι-θέ-μην ἐτίθε-σο ἐτίθε-το ἐτιθέ-μεθα ἐτίθε-σθε ἐτίθε-ντο	ἰ-έ-μην ἴε-σο ἴε-το ἰέ-μεθα ἴε-σθε ἴε-ντο	ἐ-διδό-μην ἐδίδο-σο ἐδίδο-το ἐδιδό-μεθα ἐδίδο-σθε ἐδίδο-ντο
Υποτακτική	ἰ-σῶμαι ἰσῆ ἰσῆται ἰσῶμεθα ἰσῆσθε ἰσῶνται	τι-θῶμαι τιθῆ τιθῆται τιθῶμεθα τιθῆσθε τιθῶνται	ἰ-ῶμαι ἰῆ ἰῆται ἰῶμεθα ἰῆσθε ἰῶνται	δι-δῶμαι διδῶ διδῶται διδῶμεθα διδῶσθε διδῶνται	
Εὐκτική	ἰ-σταί-μην ἰσταῖ-ο ἰσταῖ-το ἰσταί-μεθα ἰσταῖ-σθε ἰσταῖ-ντο	τι-θεί-μην τιθεῖ-ο τιθεῖ-το τιθεί-μεθα τιθεῖ-σθε τιθεῖ-ντο	ἰ-εῖ-μην ἰεῖ-ο ἰεῖ-το ἰεῖ-μεθα ἰεῖ-σθε ἰεῖ-ντο	δι-δοί-μην διδοῖ-ο διδοῖ-το διδοί-μεθα διδοῖ-σθε διδοῖ-ντο	
Προστα- κτική	ἴ-σᾶ-σο ἰσά-σθω ἴστα-σθε ἰσά-σθων	τί-θε-σο τιθέ-σθω τίθε-σθε τιθέ-σθων	ἴ-ε-σο ἰέ-σθω ἴε-σθε ἰέ-σθων	δί-δο-σο διδό-σθω δίδο-σθε διδό-σθων	
Άπαρ.	ἴ-σᾶ-σθαι	τί-θε-σθαι	ἴ-ε-σθαι	δί-δο-σθαι	
Μετοχή	ἰ-σᾶ'-μενος ἴστα-μένη ἰσά-μενον	τι-θέ-μενος τιθε-μένη τιθέ-μενον	ἰ-έ-μενος ἰε-μένη ἰέ-μενον	δι-δό-μενος διδο-μένη διδό-μενον	